<u>Anteproxecto de Lei do comercio interior de Galicia</u>

5 julio 2010

Índice :

- **EXPOSICIÓN DE MOTIVOS.**

- **TÍTULO I. DISPOSICIÓNS XERAIS.**

  - **CAPÍTULO I. Obxecto e ámbito de aplicación.**

    Artigo 1. Obxecto.
    Artigo 2. Ámbito de aplicación.
    Artigo 3. Fins e principios reitores.

  - **CAPÍTULO II. Da actividade comercial.**

    Artigo 4. Concepto e clases.
    Artigo 5. Condicións xerais para o exercicio da actividade comercial.
    Artigo 6. Proibicións e restricións ao exercicio da actividade comercial.
    Artigo 7. Ordenación administrativa da actividade comercial.
    Artigo 8. Rexistro Galego de Comercio

  - **CAPÍTULO III. Condicións da oferta, dos prezos e garantías.**

    Artigo 9. Condicións da oferta.
    Artigo 10. O prezo dos produtos e servizos.
    Artigo 11. Dereito de desistimento.
    Artigo 12. Vendas a perda.
    Artigo 13. Garantía e custodia dos artigos.

  - **CAPITULO IV. Observatorio de Comercio**

    Artigo 14. Creación e adscrición.
    Artigo 15. Funcións.
    Artigo 16. Consello Galego de Comercio.
    Artigo 17. Funcións.

Artigo 18. Composición.
Artigo 19. Mesa Local de Comercio

- **TÍTULO II.- ORDENACIÓN COMERCIAL**

  - **CAPÍTULO I. Establecementos comerciais.**

Artigo 20. Concepto xeral de establecemento comercial.
Artigo 21. Clases de establecementos comerciais
Artigo 22. Centros comerciais abertos
Artigo 23. Centros de fabricantes ou outlets.

  - **CAPÍTULO II. Ordenación Comercial**

Artigo 24. Ordenación e equipamentos comerciais
Artigo 25. Uso comercial do solo

  - **CAPITULO III.- Da autorización comercial autonómica**

Artigo 26. Apertura de establecementos comerciais
Artigo 27. Actividades suxeitas a autorización comercial autonómica
Artigo 28. Superficie útil de exposición e venda ao público
Artigo 29. Solicitude da autorización comercial autonómica
Artigo 30. Procemento para a obtención da autorización comercial e a súa valoración.
Artigo 31. Simplificación administrativa e integración de procedementos
Artigo 32. Vixencia da autorización comercial

- **TITULO III. HORARIOS COMERCIAIS**

  - **CAPITULO UNICO. Horarios comerciais**

Artigo 33. Dos horarios comerciais

- **TÍTULO IV. ACTIVIDADES DE PROMOCIÓN DE VENDAS**

  - **CAPÍTULO I. Normas xerais**

    Artigo 34. Concepto
    Artigo 35. .Requisitos xerais

  - **CAPÍTULO II. Vendas en rebaixas**

    Artigo 36. Concepto.
    Artigo 37. Temporada de rebaixas
    Artigo 38. Condicións

  - **CAPÍTULO III. Vendas de saldo**

    Artigo 39. Concepto.
    Artigo 40. Condicions

  - **CAPÍTULO IV. Vendas en liquidación.**

    Artigo 41. Concepto.
    Artigo 42. Condicións.
    Artigo 43. Duración.

  - **CAPÍTULO V. Vendas con desconto.**

    Artigo 44. Concepto.
    Artigo 45. Condicións.

  - **CAPÍTULO VI. Vendas con obsequio.**

    Artigo 46. Concepto.
    Artigo 47. Condicións.

  - **CAPÍTULO VII. Oferda de venda directa.**

    Artigo 48. Concepto

Artigo 49. Condicións.

- **TÍTULO V.-MODALIDADESESPECIAIS DE VENDA.**

- **CAPÍTULO I. Xeneralidades.**

Artigo 50. Concepto.
Artigo 51. Requisitos de establecementos comerciais.

- **CAPÍTULO II. Vendas a domicilio.**

Artigo 52. Concepto.
Artigo 53. Condicións.

- **CAPÍTULO III. Vendas a distancia.**

Artigo 54. Concepto.
Artigo 55. Comunicación.
Artigo 56. Proposta de contratación.
Artigo 57. Contido das propostas.
Artigo 58. Necesidade de consentimento expreso.
Artigo 59. Prohibición de envíos non solicitados.
Artigo 60. Execución e pagamento.
Artigo 61. Dereito de desistimento.
Artigo 62. Pagamento mediante tarxeta.
Artigo 63. Información.
Artigo 64. Irrenunciabilidade dos dereitos.
Artigo 65. Requisitos especiais.

- **CAPÍTULO IV. Vendas automáticas.**

Artigo 66. Concepto.
Artigo 67. Condicións.

- **CAPÍTULO V. Venda ambulante ou non sedentaria.**

Artigo 68. Concepto.

Artigo 69. Tipoloxía de venda ambulante ou non sedentaria.
Artigo 70. Condicións.
Artigo 71. Sección de Comerciantes Ambulantes do Rexistro Galego do Comercio
Artigo 72. Produtos obxecto da venda ambulante.
Artigo 73. Lugares destinados á venda ambulante.
Artigo 74. Réxime de autorización.
Artigo 75. Información ao público.
Artigo 76. Faculdades de inspección e sanción.

- **CAPÍTULO VI. Venda en poxa pública.**

Artigo 77. Concepto.
Artigo 78. Condicións do contrato de venda en poxa pública.
Artigo 79. Requisitos da oferta en poxa pública.
Artigo 80. Relación entre as partes intervinientes.
Artigo 81. Documentación.
Artigo 82. Efectos da venda en poxa pública.
Artigo 83. Autorización.

- **CAPÍTULO VII. Venda ocasional.**

Artigo 84. Concepto.
Artigo 85. Condicións

- **CAPÍTULO VIII. Prácticas especiais de venda.**

Artigo 86. Venda multinivel. Concepto.
Artigo 87. Condicións.
Artigo 88. Prohibición das vendas piramidais.
Artigo 89. Prohibición da venda a perda.

❑ **TÍTULO VI.- DA ACTIVIDADE COMERCIAL EN RÉXIME DE FRANQUÍA.**

- **CAPÍTULO ÚNICO. Da actividade comercial en réxime de franquía.**

  Artigo 90. Concepto e condicións.

❑ **TÍTULO VII.- DAS ACTIVIDADES FEIRAIS.**

- **CAPÍTULO ÚNICO.**

  Artigo 91. Das actividades feirais.
  Artigo 92. Feiras de oportunidades realizadas por comerciantes.

❑ **TÍTULO VIII.- INSPECCIÓN E RÉXIME SANCIONADOR.**

- **CAPÍTULO I. Inspección.**

  Artigo 93. Competencias inspectoras.
  Artigo 94. Funcións da inspección de comercio.
  Artigo 95. Facultades da inspección de comercio.
  Artigo 96. Obrigas das persoas inspeccionadas.
  Artigo 97. Actividade inspectora en materia de comercio..
  Artigo 98. Persoal da inspección de comercio.
  Artigo 99. Actuación das persoas inspectoras.

- **CAPÍTULO II. Infraccións.**

  Artigo 100. Concepto e clases
  Artigo 101. Responsabilidade
  Artigo 102. Infraccións leves
  Artigo 103. Infraccións graves
  Artigo 104. Infraccións moi graves
  Artigo 105. Reincidencia
  Artigo 106. Prescrición das infraccións

- **CAPÍTULO III. Sancións.**

Artigo 107. Tipoloxía das sancións

Artigo 108. Contía das multas

Artigo 109. Sancións accesorias

Artigo 110. Graduación das sancións

Artigo 111. Órganos competentes para a imposición das sancións

Artigo 112. Procedemento sancionador

Artigo 113. Medidas cautelares

Artigo 114. Multas coercitivas

Artigo 115. Publicidade e execución das sancións

- **DISPOSICIÓN TRANSITORIA única**
- **DISPOSICIÓN DERROGATORIA ÚNICA**
- **DISPOSICIÓN FINAL primeira**
- **DISPOSICIÓN FINAL segunda**
- **DISPOSICIN FINAL terceira**
- **DISPOSICIÓN FINAL cuarta**
- **DISPOSICIÓN FINAL quinta**
- **DISPOSICIÓN FINAL. sexta**

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

Conforme o artigo 30.1.4 do Estatuto de Autonomía de Galicia, corresponde a esta comunidade autónoma a competencia exclusiva en materia de comercio interior, sen prexuízo da política xeral de prezos e lexislación sobre a defensa da competencia, nos termos do disposto nos artigos 38, 131 e 149.1.11 e 13 da Constitución Española.

En orde a atender as necesidades propias e específicas do sector comercial galego, a Comunidade Autónoma de Galicia considera conveniente actualizar o marco normativo regulador da actividade comercial coa finalidade de acadar a modernización, mellora e desenvolvemento do sector.

En efecto, transcorridos **máis de vinte anos** desde a aprobación da Lei 10/1988, do 20 de xullo, de ordenación do comercio interior de Galicia, urxe afrontar unha nova regulación desta materia acorde coas necesidades actuais do noso comercio, á vista dos múltiples cambios que este ten experimentado durante estas últimas dúas décadas -principalmente por mor da aparición de novos formatos comerciais e novas modalidades de venda- que sitúan a nosa estrutura comercial cunha dotación de equipamento comercial moi diferente á daquel momento

Por outra banda, a aprobación da Directiva 2006/123/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 12 de decembro, relativa aos servizos no mercado interior da Unión Europea supuxo unha transformación dos mecanismos legais que rexen o mercado interior, coa finalidade de garantir que tanto os proveedores como os destinatarios dos servizos se beneficiciaran das liberdades fundamentais que consagran os artigos 43 e 49 do Tratado constitutivo da comunidade europea: a liberdade de establecemento e a liberdade de prestación de servizos.

Por isto, a Directiva estableceu o principio de simplificación administrativa, a eliminación dos obstáculos nas actvidades de servizos e a promoción, por unha parte, da confianza recíproca entre os estados membros da Unión Europea e, por outra, a confianza dos prestadores e dos consumidores no mercado interior.

Con data 22 de decembro de 2009 o Parlamento de Galicia aprobou a Lei 7/2009 de modificación da lei 10/1988, de 20 de xullo, de comercio interior de Galicia, co obxectivo de traspoñer parcialmente os mandatos da Directiva.

Non obstante, o caracter parcial da modificación e a necesidade afrontar unha actualización integral da normativa comercial esixen a aprobación dunha nova lei de comercio que de resposta ás novas realidades xurdidas nos últimos tempos así como ás necesidades dos comerciantes.

Nesta conxuntura, faise así imprescindible unha nova lexislación que garanta un futuro desenvolvemento comercial en termos non agresivos para o necesario equilibrio territorial e que resulte non lesiva para a estrutura comercial existente.

Neste sentido, esta lei xurde coa finalidade de acadar unha verdadeira vertebración do sector, coa introdución das medidas adecuadas para a súa consolidación e mellora, e sobre todo, dirixidas a ordear e equilibrar o comercio interior de Galicia, conforme ás súas necesidades e carácterísticas específicas .

Ao longo da historia o comercio representou e segue a representar un elemento conformador dos nosos contornos urbanos que busca o necesario equilibrio entre todos os formatos comerciais. Por isto, cómpre ordenar a actividade comercial tanto no casco urbano como na periferia buscando a adaptación da dotación comercial á necesaria ordenación territorial, preservando e fortalecendo o sistema urbano tradicional das nosas vilas e cidades e protexendo o medio ambiente.

Por outro lado, os principios que deben presidir os nosos mercados, como o da necesaria transparencia, a defensa da competencia e a adecuada protección das persoas consumidoras están presentes en toda a regulamentación comercial contida na presente texto legal

En definitiva, todos os aspectos sinalados redundan na necesidade dunha nova normativa clara e precisa pola que deben rexerse os operadores do sector, respectuosa, ao mesmo tempo, cos intereses e necesidades das persoas consumidoras e usuarias, que sirva de canle para unha adecuada coordenación e cooperación entre as distintas administracións públicas con competencias en materia de comercio e que remate coa actual dispersión normativa.

A lei estrutúrase en oito títulos -divididos en capítulos- integrados por cento quince artigos, unha disposición transitoria, unha disposición derrogatoria e seis disposicións finais.

Entrando na análise da estrutura anteriormente exposta da lei, o título I, contén disposicións de carácter xeral, comezando, nos seus dous primeiros capítulos, por definir o seu obxecto e ámbito de aplicación – con expresión daquelas actividades que quedan excluídas-, así como a distinción entre as diversas clases de actividade comercial. Así mesmo, explicítanse cales son os principios informadores ou reitores de todo o texto legal, entre os que se sinala o desenvolvemento equilibrado e sostible das actividades comerciais no ámbito de Galicia, a modernización do tecido comercial galego, o fomento do asociacionismo, o respecto dos dereitos e intereses das persoas consumidoras e a adaptación da dotación comercial á necesaria ordenación territorial e urbanística.

Trátanse, tamén neste título, as condicións xerais para o exercicio da actividade comercial así como aqueles aspectos que son obxecto de ordenación administrativa. En concreto, sinálase que a ordenación administrativa da actividade comercial terá por obxecto o réxime de horarios comerciais, a autorización comercial previa daqueles establecementos cuxa implantación teña unha incidencia supramunicipal polas súas repercusións urbanísticas, medioambientais e territoriais, o réxime de determinadas actividades promocionais e vendas especiais e a inspección, información e vixilancia sobre a actividade e os establecementos comerciais de Galicia. Asimesmo, recóllese que a política comercial terá como obxecto a modernización e racionalización do sector obedecendo a razóns de interese xeral.

Por outra banda, e para os meros efectos estadísticos créase o Rexistro Galego de Comercio , adscrito á Dirección Xeral competente en materia de comercio coa finalidade de contar cun censo actualizado dos establecementos e asociacións comerciais de Galicia que permita un maior acerto na toma de decisión. O Rexistro Galego de Comercio é, polo tanto, necesario para os efectos de contar cos datos estatísticos precisos que permitan a adopción de decisión acertadas por parte da administración, non discriminatorio, posto que se aplica por igual a todos os establecementos comerciais situados no territorio da comunidad autónoma de Galicia e proporcional, non existindo outro instrumento máis adecuado que permita acadar o obxectivo estatístico proposto. Por outra banda, o rexistro terá un efecto de simplificación administrativa evitando aos establecementos, nas súas relacións coa administración, acreditar datos que xa obren no rexistro

Regúlase, así mesmo, no capítulo III deste título, materias de relevancia para o comercio como as condicións da oferta e o réxime dos prezos dos produtos e garantía e custodia dos artigos, co fin de prestar unha adecuada protección ás persoas consumidoras e para maior seguranza no sector, así como para introducir criterios de maior transparencia nos mercados que redundará tamén nunha maior garantía para a defensa da competencia. Todo isto, dentro dos límites constitucionais e estatutarios que configuran as competencias na materia, así como dentro do marco que establecen as correspondentes directivas europeas aplicables.

O capítulo IV, deste título I, está dedicado á **regulación** do Observatorio de Comercio como órgano consultivo, asesor, de participación, de estudo e formación en materia de comercio. Á vista do gran dinamismo do sector comercial e o carácter eminentemente técnico desta materia, resulta moi necesario contar con recursos materiais e humanos que permitan unha adecuada formación e información , tanto para a propia Administración Pública Galega como para o propio tecido comercial.

Adscrito ao Observatorio de Comercio créase o Consello Galego de Comercio que, con carácter consultivo, se configura como un órgano colexiado de participación, asesoramento e colaboración coa Administración Pública Galega na ordenación da actividade comercial e será o instrumento que garantirá e defenderá os intereses xerais que terán que presidir a acción administrativa en materia de política comercial, os proxectos normativos de ordenación do comercio e da actividade comercial e, en xeral calquera proxecto da Administración Pública Galega destinado ao fomento e á mellora do tecido comercial. Para os efectos de emitir os informes que se soliciten en relación á autorización previa comercial o Consello Galego de Comercio constituirase en Comisión Consultiva da que non formarán parte os axentes económicos do Consello.

Finalmente, créase en cada Concello a Mesa Local de Comercio que actuará como órgano colexiado de participación, coordinación, cooperación e colaboración entre as distintas administracións públicas da Comunidade Autónoma de Galicia e os distintos axentes comerciais.

O título II regula os establecementos comerciais establecendo o seu concepto e a súa clasificación. Así, defínese de forma clara e precisa o que se entende legalmente por establecemento comercial, as súas clases –introdúcese o concepto de “establecemento

colectivo” e de “centro comercial aberto”-, e a súa variada tipoloxía, así como outros conceptos básicos, como o de “superficie de venda e exposición ao público” .

Abórdase o réxime legal dos establecementos comerciais, especialmente no que se refire aos requisitos para a súa apertura, sinalando a necesidade de que o Planeamento Xeral de Ordenación Municipal ordene os usos comerciais do solo do respectivo concello garantindo unha protección dos contornos urbanos que asegure a necesaria accesibilidade de toda a poboación aos establecementos comerciais e protexendo o medio ambiente, o patrimonio e a paisaxe do territorio.

A lei mantén en liñas xerais o réximen de autorización comercial autonómica introducido pola Lei 7/2009, de 22 de decembro, de modificación da Lei 10/1988, de 20 de xullo, de ordenación do comercio interior de Galicia concretando aspectos como o concepto de superficie útil de exposición e venda ou o concepto de incidencia supramunicipal, identificado, segundo reiterada doctrina, con aqueles establecementos que teñan unha superficie útil de exposición e venda de máis de 2.500 metros cadrados.

A devandita autorización comercial autónomica se xustifica así na necesidade de protección dos contornos urbanos históricos, evitando o proceso de despoboamento dos núcleos urbáns, na protección do medio ambiente, do patrimonio histórico artístico de Galicia e na mellora da calidade de vida das persoas. A autorización autonómica só será outorgada naqueles supostos que garantan de modo absoluto a adopción de medidas para a protección do medio ambiente, de conservación do patrimonio histórico artístico de Galicia e de mellora da calidade de vida das persoas..

O réxime establecido respeta a autonomía local constitucionalmente garantizada limitando a intervención autonómica a supostos de incidencia supramunicipal e garantindo a proporcionalidade e a non discriminación entre empresas, con independencia da súa nacionalidade, procedencia, características ou formato. Por isto, introdúcese como novidade, con respecto ao réximen anterior, a distinción entre establecemento comercial individual ou colectivo suxeitando ámbos formatos ao mesmo sistema de autorización.

Por outra banda, se sinalan os criterios técnicos e obxectivos de interese xeral que servirán de base para o análise e concesión, de ser o caso, da corresponente autorización comercial autónomica.

O título III desta lei, refírese á regulación dos horarios comerciais, remitíndonos á lei específica da Comunidade Autónoma de Galicia nesta materia; refírese, polo tanto á *Lei 13/2006, do 27 de decembro, de horarios comerciais de Galicia.*

O título IV regula as actividades comerciais de promoción de vendas, procedendo á súa definición e clasificación. Concretamente, a lei considera actividades comerciais de promoción de vendas, as vendas en rebaixas, as vendas de saldos, as vendas en liquidación, as vendas con desconto, as vendas con obsequio e as vendas directas realizadas por fabricante ou maiorista. Dito título recolle unhas normas xerais aplicables a este tipo de vendas e posteriormente procede a unha delimitación e regulación exhaustiva dunhas e outras. É de salientar que, en canto á duración do periodo de rebaixas, queda fixado nun mínimo dunha semana e un máximo de dous meses, de forma continuada.

O título V contempla as modalidades especiais de venda, considerándose como tales aquelas que non son realizadas nun establecemento comercial aberto ao público de maneira permanente e, especialmente, as vendas a domicilio, as vendas a distancia, as vendas automáticas, as vendas ambulantes, as vendas en poxa pública e as vendas ocasionais. Sinálase que os comerciantes que exerzan á venda a distancia ou estén domiciliados no territorio de Galicia deberán comunicalo á sección desta modalidade de venda do Rexistro Xeral de Comercio da dirección xeral competente en materia de comercio interior da Xunta de Galicia.

Así mesmo, regúlanse as prácticas especiais de venda. Neste sentido, convén subliñar a prohibición da venda piramidal e a venda a perda.

O título VI fai referencia a actividade comercial en réxime de franquía, establecéndose como requisito básico para aquelas persoas físicas ou xurídicas que pretendan realizar en territorio galego esta actividade -e teñan o seu domicilio social ou delegación ou representación en Galicia- a comunicación á sección de franquiciadores/as do Rexistro Xeral de Comercio.

O título VII remite a regulación das actividades feirais ao disposto na lexislación específica da materia así como ao disposto no artigo 92 do presente corpo legal en materia de feiras de oportunidades.

En efecto, como novidade, regúlase neste título as chamadas “feiras de oportunidades” como aquelas de carácter multisectorial promovidas por comerciantes con establecemento fixo ou polas súas estruturas asociativas e celebradas fora dos seus respectivos establecementos comerciais en lugares do núcleo urbán habilitados para o efecto. Terán unha duración máxima de 3 días, celebrándose unha ao ano, salvo motivos excepcionais previamente acreditados e autorizados pola Dirección Xeral competente en materia de comercio.Establécese que as 2/3 partes dos comerciantes participantes deberán exercer a súa actividade no propio concello ou comarca, segundo o ámbito territorial da feira de oportunidades. Este precepto non supón rexímen discriminatorio ningún posto que só os comerciantes con establecemento fixo poden participar nas feiras de oportunidades, por isto a esixencia de que dous tercios pertenzan ao ámbito territorial da feira de oportunidades, non prohibindo a participación de establecementos comerciais fixos doutras localidades.

O título VIII regula a inspección e o réxime de infraccións e de sancións en materia de comercio interior e prevé a creación de prazas de inspectores de comercio que deberán ser necesariamente cubertas por funcionarios do corpo de xestión da Xunta de Galicia.

A lei conclúe coas correspondentes disposicións transitorias, derrogatoria e finais, que facultan o Goberno galego para ditar as disposicións que sexan precisas para a aplicación e desenvolvemento da mesma e para actualizar os importes das sancións nela establecidos.

TÍTULO I. DISPOSICIÓNS XERAIS

CAPÍTULO I

Obxecto e ámbito de aplicación

Artigo 1. Obxecto

É obxecto desta lei o establecemento dun marco xurídico para o desenvolvemento **da actividade comercial en Galicia** coa finalidade de fomentar, ordenar administrativamente, racionalizar e mellorar a actividade do sector.

Artigo 2. Ámbito de aplicación

1. A presente lei será de aplicación ás actividades comerciais realizadas por comerciantes no ámbito territorial da Comunidade Autónoma de Galicia.

   Son comerciantes, para os efectos do disposto nesta lei, as persoas físicas ou xurídicas, públicas ou privadas, que realizan de forma habitual actividades de mediación **comercial** entre a produción e o consumo no mercado.

2. Quedan excluídas do ámbito de aplicación da presente lei aquelas actividades comerciais que, por razón do seu obxecto ou natureza, estean sometidas a un control específico por parte dos poderes públicos ou a unha regulamentación específica, sen prexuízo da aplicación supletoria desta lei. En todo caso, quedan excluídos do seu ámbito de aplicación:
   a) Os servizos de carácter financeiro, de transporte e de seguros.
   b) Os servizos de aloxamento, cafetarías, bares, restaurantes e hostelaría, en xeral.
   c) Os servizos de reparación, mantemento e asistencia técnica, sempre que non vaian asociados á venda, con carácter ordinario ou habitual.
   d) O exercicio de profesións liberais e colexiadas
   e) Os servizos prestados por empresas de ocio e espectáculos, tales como cinemas, teatros, circos, ludotecas, parques infantís ou similares. O antedito non obsta á suxeición a esta lei das vendas realizadas nas súas instalacións ou anexos, sempre que estas se desenvolvan en zonas de libre acceso.

3. As entidades cooperativas ou outras formas xurídicas análogas estarán obrigadas a distinguir entre a oferta dirixida aos socios da que teña como destinatario o público en xeral, estando esta última sometida á presente lei. En todo caso, cando a oferta a ambos os destinatarios non aparecese rigorosamente diferenciada, será aplicable esta lei.

Artigo 3. Fins e principios reitores

1. A presente lei rexerase polos seguintes fins e **principios**:

   a) A actividade comercial en Galicia desenvolverase conforme os principios que informan a planificación económica xeral do Estado, dentro dun marco de economía de mercado e libre e leal competencia, así como do respecto ás normas

vixentes que regulan a competencia en Galicia, sen prexuízo das determinacións contidas na presente lei e as disposicións que a desenvolveren e daquelas normas que regulen a actividade comercial.

b) Un desenvolvemento equilibrado e sostible das actividades comerciais no ámbito de Galicia

c) O fomento do asociacionismo

d) A modernización do tecido comercial galego

e) O respecto dos dereitos e dos intereses das persoas consumidoras e usuarias.

f) A adaptación da dotación comercial á necesaria ordenación urbanística, preservando e fortalecendo o sistema urbano tradicional das nosas vilas e cidades, co fin de asegurar unha adecuada protección dos contornos urbanos e do medio ambiente, dentro dun obxectivo de cohesión social que coadxuve á igualdade entre os/as cidadáns/ás, que reduza a mobilidade e evite desprazamentos innecesarios.

g) A promoción da igualdade de oportunidades e a formación técnica e profesional dos comerciantes e traballadores do sector comercial O establecemento de instrumentos que aseguren a necesaria transparencia, obxectividade, e igualdade de oportunidades e de trato para os diversos axentes económicos; a defensa da leal competencia e das persoas consumidoras, coa finalidade de asegurar a legalidade da actuación administrativa, así como o sometemento desta aos fins que a xustifican.

CAPÍTULO II

Da actividade comercial

Artigo 4. Concepto e clases

1. Para os efectos desta lei, entenderase por:

a) Actividade comercial: a realizada por comerciantes, ben por conta propia ou allea, consistente no ofrecemento ou na colocación no mercado de produtos, naturais ou elaborados, susceptibles de tránsito comercial, así como os servizos que de tal actividade se derivaren.

b) Actividade comercial retallista ou polo miúdo: a adquisición de produtos ou mercadorías e a súa venda ao consumidor final, incluíndo a prestación daqueles servizos derivados de tal actividade. Igualmente, posuirá este carácter a venda realizada polos artesáns respecto dos seus produtos no seu propio taller.

c) Actividade comercial maiorista ou ao por maior: a adquisión de produtos ou mercadorías e a súa venda a outros comerciantes ou empresarios, industriais, empresarios que non constitúan consumidores finais, incluíndo a prestación daqueles servizos que se derivaren de tal actividade.

2. Non se modificarán as cualificacións de actividade comercial maiorista ou retallista anteriormente descritas por concorrer un eventual sometemento da mercadoría a procesos de transformación, manipulación, tratamento ou acondicionamento que sexan habituais no comercio.

Artigo 5. Condicións xerais para o exercicio da actividade comercial

1. Poderán exercer a actividade comercial as persoas físicas e xurídicas que, conforme a lexislación vixente, posúan a capacidade xurídica precisa e a condición de comerciante, segundo establece a lexislación mercantil e cumpran cos requisitos contidos na presente lei.

2. Só poderá realizarse, simultaneamente, a actividade maiorista e minorista nun mesmo local, se ambas as actividades fosen levadas a cabo en seccións diferenciadas, adecuadamente sinalizadas e rotuladas, para público e notorio coñecemento das persoas consumidoras, e con observación e cumprimento das normas aplicables, relativas a cada unha destas modalidades de distribución.

3. Para o exercicio de calquera actividade comercial son elementos necesarios :

a) Acreditar, no seu caso, o cumprimento dos requisitos específicos e das garantías que foren esixidas pola lexislación vixente, para a venda de determinados produtos ou prestación de determinados servizos.

b) Ter cumpridas as obrigas correspondentes, no seu caso, en materia de Seguridade Social e en materia tributaria

c) Estar dado de alta na epígrafe ou epígrafes do Imposto de Actividades Económicas que corresponda coa actividade comercial que desenvolven.

d) Dispoñer das autorizacións, dos permisos ou das licenzas ou facer as comunicacións previas ou declaracións responsables establecidas legalmente por calquera Administración Pública que teña atribuída tal competencia.

e) No caso de estranxeiros, acreditar o cumprimento da normativa específica vixente.

4. O exercicio da actividade comercial levarase a cabo con rigoroso respecto aos dereitos lingüísticos recollidos no artigo 5 do Estatuto de Autonomía de Galicia das persoas compradoras. Ninguén poderá ser discriminado ou atendido incorrectamente por razón da lingua empregada. Os poderes públicos de Galicia garantirán o uso normal dos dous idiomas.

Artigo 6. Prohibicións e restricións ao exercicio da actividade comercial

1. Non poderán exercer a actividade comercial as persoas físicas e xurídicas ás que lles estea especificamente prohibido pola normativa vixente

2. Prohíbese expresamente a exposición e a venda de mercadorías ao consumidor cando proveñan de persoas físicas e xurídicas cuxa actividade sexa distinta á comercial. A devandita prohibición será especialmente de aplicación a aquelas entidades que, como consecuencia da actividade que lles é propia, teñan como finalidade principal a realización de préstamos, depósitos ou operacións de análoga natureza, adheridas á oferta comercial da mercadoría, de tal forma que unha non se poida facer efectiva sen a outra.

En todo caso, presumirase a existencia destas actuacións no suposto de que a persoa consumidora poda realizar pedidos ou adquirir mercadorías nos establecementos daquelas.

A prohibición establecida neste apartado producirase aínda no caso de que a empresa que realice a venda sexa dependente ou participada por aquela que efectúa a actividade principal ou cando a venda se realice en dependencias desta última.

Artigo 7. Ordenación administrativa da actividade comercial

1. A ordenación administrativa da actividade comercial terá por obxecto:

   a) O réxime de horarios comerciais.

   b) A autorización comercial previa daqueles establecementos cuxa implantación teña unha incidencia supramunicipal polas súas repercusións urbanísticas, medioambientais e territoriais.

   c) O réxime das actividades promocionais.

   d) O réxime e a autorización de vendas especiais.

   e) A inspección, a información e a vixilancia sobre a actividade e os establecementos comerciais de Galicia..

   f) Calquera outra actividade que legalmente poda establecerse.

2. O Goberno Galego, a través da consellería competente en materia de comercio, desenvolverá unha política de reforma das estruturas comerciais encamiñada á modernización e racionalización do sector

Artigo 8. Rexistro Galego de Comercio

1. Para os sós efectos estatísticos e coa finalidade de crear un censo actualizado de establecementos comerciais de Galicia, créase o Rexistro Galego de Comercio, adscrito a Dirección Xeral competente en materia de comercio, que ten por obxecto a inscrición dos establecementos comerciais da comunidade autónoma de Galicia así como as asociacións comerciais por eles constituídas. Regulamentariamente

determinaránse as Seccións que integren o devandito rexistro así como a forma e datos requiridos para levar a cabo a devandita inscrición.

2. O Rexistro Galego de Comercio será público e a inscrición nel é gratuita, e considerada condición indispensable para optar a calquera das liñas de axuda convocadas pola Administración da Comunidade Autónoma ou para participar activamente nos programas específicos.

3. Para os efectos da inscrición no Rexistro Galego de Comercio, os Concellos da Comunidade Autónoma de Galicia remitirán á dirección xeral competente en materia de comercio estracto dos acordos dos seus órganos de goberno relativos ás licencias de apertura de establecementos comerciais outorgadas, ou, de ser o caso, ás comunicacións previas ou declaracións de responsabilidade recibidas, así como a súa modificiación.

   A inscrición das asociacións de comerciantes así como a comunicación da variación dos datos existentes no rexistro será realizada pola propia asociación no prazo de 3 meses a partir da súa constitución, ou do feito que motive a variación.

   A inscrición na sección de vendedores ambulantes realizarase con carácter previo ao inicio da súa actividade, de conformidade co disposto no artigo 71 da presente lei, A variación de datos que figuren inscritos no rexistro será comunicada polo propio vendedor no prazo de 3 meses contados a partir do feito que motive a variación.

   Voluntariamente, calquer comerciante poderá instar a súa inscrición no Rexistro Galego de Comercio, mediante a acreditación dos correspondentes datos.

CAPÍTULO III

Condicións da oferta, dos prezos e garantías

Artigo 9. Condicións da oferta

1. O exercicio da actividade comercial estará suxeto ás condicións que integren a oferta de bens no mercado e á normativa reguladora da presentación e da etiquetaxe destes. Os produtos deberán levar incorporada canta información fora legalmente esixible e

axeitada para o coñecemento destes, os riscos da súa utilización e, no seu caso, as condicións especiais para a súa adquisición.

2. As persoas comerciantes non poderán limitar a cantidade de artigos que poidan ser adquiridos por cada comprador, nin establecer prezos máis elevados ou suprimir reducións ou incentivos, para as compras que superen un determinado volume. Para o caso de que non se indique expresamente, de forma visible para o comprador, o número exacto de existencias que abarque a oferta, os comerciantes estarán obrigados a ofrecer un produto de iguais ou superiores características e calidades ao ofertado, durante todo o tempo que dure o periodo de oferta anunciado.

3. Só excepcionalmente, a Administración Pública competente na materia e, sempre por motivos de interese público, poderá limitar a cantidade de artigos que poden ser adquiridos por cada comprador.

Artigo 10. O prezo dos produtos e servizos

1. O prezo dos produtos e servizos será o fixado libremente polas persoas oferentes, sen máis limitacións que as impostas pola lexislación vixente en materia de prezos e marxes comerciais e de protección da libre competencia.

2. En todo caso, os prezos dos produtos, así como a súa exhibición ao público, deberán cumprir o disposto na normativa ditada para a protección das persoas consumidoras e usuarias.

3. Os produtos expostos para a súa comercialización estarán marcados co seu prezo de forma inequívoca e fácilmente identificable. Os prezos dos artigos expostos nos escaparates resultarán visibles desde o exterior. Todos os establecementos que presten servizos aos usuarios exhibirán ao público de forma perfectamente visible os prezos aplicables a estes.

   A consellería competente en materia de comercio poderá establecer excepcións ou condicións especiais na información de prezos por motivos de seguranza ou derivados da natureza do produto ou servizo.

4. Nos produtos que se vendan a granel, indicarase o prezo da unidade de medida. Naqueles produtos que habitualmente se vendan a granel e se presenten á venda en cantidades ou volumes preestablecidos, exporanse á venda con indicación do prezo por unidade de medida habitual, a medida do produto e o prezo resultante.

5. O prezo de venda anunciado entenderase como o total do produto ou servizo adquirido ao contado, incluídos todos os tributos aplicables.

6. Se na marcaxe do prezo dun produto existiren dous ou máis prezos diferentes, o comerciante estará obrigado a vender ao prezo máis baixo dos exhibidos.

7. A persoa comerciante explicitará por escrito na zona de caixa de forma visible para o consumidor os medios de pagamento admitidos, así como a posibilidade ou non da devolución do produto. Esta información así como o prazo para facer efectiva a posible devolución deberá figurar igualmente no ticket de compra. Para o caso de ser admitida a devolución, procederase, a opción do comerciante, ao rembolso do importe ou ao outorgamento dun vale sen caducidade ou documento acreditativo da débeda sen caducidade polo importe correspondente.

8. Nas vendas a prazo, o/a comerciante deberá, en todos os casos, incluída a publicidade, informar á persoa compradora do importe de cada prazo, o número deles, a periodicidade dos pagamentos e o prezo total resultante. Nos supostos en que o referido anteriormente implique a concertación dun crédito, o tipo de interese aplicado expresarase de acordo co disposto na lexislación correspondente.

9. En todos aqueles casos en que a entrega total ou parcial de produtos ou a prestación de servizos complementarios fose diferida a un momento posterior ao estipulado no contrato, , o/a comerciante deberá estender factura ou documento substitutivo, e fará constar as prestacións adebedadas e a parte do prezo que recibise.

10. Naqueles supostos en que a venda dun produto fora ofrecida á persoa compradora ou usuaria a través dunha técnica calquera de comunicación a distancia e dentro dun sistema de contratación a distancia organizado polo vendedor/a, a información deberá incluír, alén do prezo, incluídos todos os impostos, o importe dos gastos de entrega e

de transporte e dos posibles gastos de devolución, no seu caso. Así mesmo, informarase á persoa usuaria da forma de pagamento e sistema de reembolso.

Os prezos anunciados serán esixibles polas persoas usuarias aínda cando non se correspondan cos que figuren no contrato celebrado ou na factura ou comprobante recibidos, e non poderá ser aplicado un prezo superior ao anunciado.

11. A regulamentación contida nos parágrafos anteriores entenderase sen prexuízo do establecido respecto das actividades de promoción de vendas do título IV da presente lei.

Artigo 11. Dereito de Desestimento

1. Cando no exercicio dun dereito previamente recoñecido se proceda á devolución dun produto, o comprador non terá a obriga de indemnizar ao vendedor polo desgaste ou deterioro do mesmo debido exclusivamente a súa proba para tomar unha decisión sobre a súa adquisición definitiva sen alterar as condicións do produto no momento da entrega. Prohíbese ao vendedor esixir anticipo de pago ou prestación de garantías, incluso a aceptación de efectos que garanticen un eventual resarcimento no seu favor para o caso de que se devolva a mercancía.

2. De non terse fixado o prazo, dentro do cal o comprador poderá desistir do contrato, aquel será de sete días naturais

3. En supostos de desistimento do comprador e correspondiente devolución do producto procederase, a opción do comerciante, ao rembolso do importe ou ao outorgamento dun vale sen caducidade ou documento acreditativo da débeda sen caducidade polo importe correspondente.

Artigo 12. Vendas a perda

1. Prohíbese a venda a perda, agás nos seguintes supostos:

   a) Que quen a realice teña por obxecto acadar os prezos dunha ou varias persoas competidoras con capacidade para afectar significativamente as súas vendas.

   b) Que se trate de produtos perecedoiros en datas próximas á súa inutilización

c) Que se realice no marco dunha venda de saldos ou dunha venda en liquidación reguladas nos capitulos III e IV do Título IV da presente Lei.

2. Para os efectos do disposto no apartado 1 deste artigo, considerarase que existe venda a perda cando o prezo aplicado a un produto fora inferior ao de adquisición segundo a factura, deducida a parte proporcional dos descontos que figuren nesta, ou ao de reposición se este fose inferior a aquel ou ao custo efectivo de produción, de ser o artigo fabricado pola propia persoa comerciante, incrementados nas cotas dos impostos indirectos que graven a operación.

   As facturas entenderanse aceptadas en todos os seus termos e recoñecidas polos seus destinatarios/as, cando non fosen motivo de obxección no prazo dos vinte e cinco días seguintes á súa remisión. No suposto de non seren conformes, disponse sobre a anterior dun prazo adicional de dez días para a súa reparación e nova remisión da correspondente factura rectificada. Para os efectos do establecido neste artigo non se terán en conta as modificacións contidas en facturas rectificativas emitidas con data posterior aos prazos indicados

3. Non se computarán, aos efectos da deducción no prezo a que se refire o parágrafo anterior, as retribucións ou as bonificacións de calquera tipo que significaren compensación polos servizos prestados

4. . En ningún caso poderán utilizarse as ofertas conxuntas ou os obsequios ás persoas compradoras para evitar o disposto no presente artigo.

Artigo 13. Garantía e custodia dos artigos

1. As persoas comerciantes responderán da calidade dos artigos vendidos, na forma determinada na lexislación civil e mercantil vixente, así como consonte a normativa aplicable para a defensa das persoas consumidoras e usuarias.

2. Os establecementos que recibiren en custodia artigos para a súa reparación deberán entregar recibo escrito destes, onde conste, cando menos, con precisión e clareza, a identificación da mercadoría, do estado en que se entrega e a reparación que se

solicita, con orzamento do máis detallado e exacto posible, así como o nome, o número de identificación fiscal, o domicilio e o teléfono do establecemento e da persoa propietaria do artigo.

3. En todo caso, e respecto das materias ás que se refiren os parágrafos anteriores, aplicarase a normativa vixente para a defensa das persoas consumidoras e usuarias.

CAPÍTULO IV

Observatorio do Comercio

Artigo 14. Creación e adscrición.

Créase o Observatorio do Comercio, como un órgano asesor, consultivo, de estudio e formación en materia de comercio, adscrito á dirección xeral competente en materia de comercio, cuxa organización e funcionamento establecerase regulamentariamente.

Artigo 15. Funcións.

As funcións do Observatorio do Comercio son:

1. Producir e xestionar os coñecementos propios en materia de comercio a través da análise da información recibida, a elaboración de informes e estudios propios e o deseño de instrumentos de observación sectorial e espacial da Comunidade Autónoma de Galicia.

2. Elaborar planes estratéxicos para a modernización, dinamización e fortalecemento do tecido comercial galego.

3. Xestionar o depósito de coñecementos en materia de comercio, recompilando a información xerada por outras instancias públicas ou privadas, mediante a adecuada organización dos dispositivos de conexión e seguimento destas.

4. Difundir e divulgar o coñecemento en materia de comercio a través de actividades formativas programadas como cursos, seminarios, mesas redondas e demais

iniciativas análogas, así como da elaboración e difusión de publicacións, tanto en soporte papel como electrónicas.

5. Promover a participación da sociedade na mellora e no desenvolvemento da actividade comercial en Galicia

Artigo 16. Consello Galego de Comercio

1. Para os efectos de dar cumprimento ao disposto no punto 5 do artigo anterior, créase o Consello Galego de Comercio que, con carácter consultivo, se constitúe como un órgano colexiado de participación, asesoramento e colaboración coa Administración autonómica na ordenación da actividade comercial garantindo e defendendo os intereses xerais en materia comercial.

2. O Consello Galego de Comercio, adscrito á dirección xeral competente en materia de Comercio a través do Observatorio do Comercio, non participa na estrutura xerárquica da Administración autonómica, aínda que se integra nela.

Artigo 17. Funcións

Serán funcións do Consello Galego de Comercio as seguintes :

a) Informar sobre os proxectos normativos de ordenación do comercio e da actividade comercial
b) Evacuar os informes e as consultas sobre comercio que lle fosen requiridos pola consellería competente en materia de comercio.
c) Formular propostas e suxestións que se estimaren convenientes para o fomento e a mellora do tecido comercial galego.
d) Calquera outra que, no seu caso, se establecese regulamentariamente

Artigo 18. Composición

1. O Consello Galego de Comercio terá a seguinte composición :

a) Presidencia. A persoa titular da consellería competente en materia de comercio.

b) Vicepresidencia Primeira. A persoa titular da dirección xeral competente en materia de comercio.

c) Vicepresidencia Segunda. A persoa elexida pola Consellería competente en materia de comercio entre os expertos de recoñecido prestixio recollidos no último punto do apartado d) do presente artigo. A existencia da vicepresidencia segunda do Consello Galego de Comercio será potestativa para a Consellería competente en materia de comercio.

d) Vogais :

- Dúas persoas representantes da consellería competente en materia de comercio.
- Unha persoa representante da consellería competente en materia de ordenación do territorio.
- Unha persoa representante da consellería competente en materia de traballo
- Unha persoa representante designada polo Tribunal Galego de Defensa da Competencia.
- Unha persoa representante da Federación Galega de Municipios e Provincias.
- **Dúas personas** representantes das Cámaras de Comercio, Industria e Navegación, proposta polo Consello Galego de Cámaras.
- Unha persoa representante designada polas organizacións empresariais máis representativas do sector comercial
- Tres persoas representantes designadas polas federacións de asociacións de comerciantes máis representativas do sector.
- Dúas persoas representantes designadas polas asociacións de grandes distribuidores e medianos formatos comerciais máis representativas do sector.

- Unha persoa representante designada polos Centros Comerciais Abertos de Galicia

- Unha persoa representante designada polas centrais sindicais con maior representación en Galicia.

- Unha persoa representante designada polo Consello Galego de Consumidores e Usuarios.

- Unha persoa representante designada polo sistema universitario de Galicia, de entre especialistas en materia de comercio.

- Dúas persoas expertas de recoñecido prestixio designadas libremente polo/a conselleiro/a competente en materia de comercio**,** que terán voz pero non voto.

e) Secretario/a. Serao unha persoa funcionaria da dirección xeral competente en materia de comercio, quen actuará como tal con voz, mais sen voto.

2. Os/as vogais do Consello Galego de Comercio que non o sexan por razón do seu cargo, serán nomeados/as pola persoa titular da consellería competente en materia de comercio, a proposta dos órganos, das entidades ou das organizacións a que se refire o parágrafo anterior. Esta proposta deberá realizarse por escrito, no prazo dun mes a partir da recepción do requirimento que a citada consellería efectúe para tal efecto.

3. Para os efectos de emitir os informes que se soliciten en relación ao disposto no Titulo II da presente lei o Consello Galego de Comercio constituirase en Comisión Consultiva da que formarán parte, ademáis das persoas que ocupen a súa presidencia e vicepresidencia, os seguintes membros:

- Dúas persoas representantes da consellería competente en materia de comercio.

- Unha persoa representante da consellería competente en materia de ordenación do territorio.

- Unha persoa representante da consellería competente en materia de traballo.

- Unha persoa representante designada polo Tribunal Galego de Defensa da Competencia.

- Unha persoa representante da Federación Galega de Municipios e Provincias.

- Unha persoa representante designada polo Consello Galego de Consumidores e Usuarios.

- Dúas persoas expertas de recoñecido prestixio designados libremente polo/a conselleiro/a competente en materia de comercio**, que terán voz pero non voto.**

- Secretario/a. Serao unha persoa funcionaria da dirección xeral competente en materia de comercio, quen actuará como tal con voz, mais sen voto.

4. A composición e organización do Consello Galego de Comercio e da Comisión Consultiva en materia de comercio rexerase polo principio de equilibrio e tratará de garantir unha representación proporcionada entre homes e mulleres

5. Regulamentariamente establecerase o réxime de funcionamento e organización do Consello Galego de Comercio.

Artigo 19. Mesa Local de Comercio

1. En cada Concello existirá unha Mesa Local do Comercio que actuará como órgano colexiado de participación, coordinación, cooperación e colaboración entre a administración local e os axentes representativos do sector comercial.

   A correspondente Deputación Provincial asumirá as funcións da administración local na Mesa Local do Comercio naqueles Concellos que non conten cun número mínimo de 20 comercios retallistas ou non existan asociacións de comerciantes

2. Formarán parte da Mesa Local do Comercio un representante de cada unha das asociacións locais de comerciantes existentes no respectivo Concello e igual número de representantes da administración local así como un representante da

administración autonómica, este último con carácter voluntario, actuando como secretario/a a persoa designada ao efecto pola administración local que asistirá a Mesa Local do Comercio con voz pero sen voto.

Poderán formar parte das Mesas Locais das grandes cidades de Galicia, ademáis dos anteriores, unha persoa representante das federacións de asociacións de comerciantes máis representantivas da correspondente provincia e unha persoa representante da Cámara Oficial de Comercio da correspondente demarcación. Neste suposto, incrementarase o número de representantes da administración local ata igualar o número de representantes do sector comercial presentes na correspondente Mesa Local.

3. A Mesa Local do Comercio reunirase como mínimo unha vez ao ano, correspondendo a súa convocatoria ao correspondente Concello. Transcorrido un ano sen ter sido convocada a Mesa Local de Comercio, ésta poderá ser convocada pola Administración autonómica.

TÍTULO II.- ORDENACIÓN COMERCIAL

CAPÍTULO I

Establecementos comerciais

Artigo 20. Concepto xeral de establecemento comercial

1. A actividade comercial definida no artigo 4 desta lei haberá de exercerse en establecemento comercial, agás as execepcións previstas nos capítulos II, III, IV e V do título V e no título VII desta lei.
2. Considéranse establecementos comerciais os locais e as construcións ou as instalacións de carácter fixo e permanente, cubertos ou sen cubrir, interiores ou exteriores a unha edificación, con ou sen escaparates, destinados ao exercicio regular de actividades comerciais, xa sexa de forma individual ou nun espacio colectivo, e independientemente de que se realice de forma continuada ou en días ou temporadas determinados.

Quedan incluídos na definición anterior os quioscos e, en xeral, as instalacións de calquera clase que cumplan a finalidade sinalada na mesma, sempre que teñan o carácter de inmobles de acordo co artigo 334 do Código Civil..

Artigo 21. Clases de establecementos comerciais

1. Os establecementos comerciais poderán ter carácter individual ou colectivo.

2. Son establecementos comerciais de carácter colectivo os integrados por un conxunto de establecementos comerciais individuais ou de puntos de venda diferenciados, situados nun ou varios edificios, comunicados ou non, que se proxectasen de modo conxunto con independencia de que as respectivas actividades comerciais se desenvolvan de forma empresarialmente independente, nos que concorran tres dos seguintes elementos:
   a) Acceso común desde a vía pública, de uso exclusivo ou preferente dos clientes.
   b) Áreas de estacionamento comúns ou contiguas aos diferentes establecementos para uso preferente dos clientes e que non prohiban a circulación peonil entre eles.
   c) Servizos comúns para os comerciantes ou para a clientela, como a xestión común de certos elementos da súa explotación; concretamente, a creación de servizos colectivos ou a realización de actividades ou campañas de comunicación, promoción e de publicidade comercial conxunta.
   d) Denominación ou imaxe común .

Artigo 22. Centros Comerciais Abertos

1. Son Centros Comerciais Abertos aquelas agrupacións de establecementos comerciais legalmente constituidas representativas do pequeno comercio ou comercio tradicional, situados nas rúas dun determinado contorno urbano delimitado e con tradición comercial, que ofrecen unha imaxe e estratexia unitaria da oferta global e se rexen por criterios de xestión integral ou de conxunto no ofrecemento de servizos comúns, na creación de servizos colectivos ou na realización de actividades, comunicacións ou campañas de promoción.

2. A administración autonómica impulsará e potenciará a creación e mantemento dos centros comerciais abertos coalaborando coa correspondente administración local.

Artigo 23. Centros de Fabricantes ou Outlets

1. Para os efectos desta lei, enténdese por Centros de Fabricantes ou Outlet:

   a) o establecemento comercial individual ou colectivo adicado de forma exclusiva e permanentemente á venda de saldos. Este tipo de establecementos non poderá anunciarse únicamente coa denominación de outlet senon que deberá engadir o termo saldos.

   b) o establecemento comercial individual ou colectivo adicado de forma permanente e exclusiva á venda de excesos de produto ou de temporada. Os productos deberán ter sido ofertados en condicións normais en establecemenos comerciais carentes desta denominación.

   c) A venda efectuada directamente polo fabricante ao consumidor final en establecementos comerciais individuais ou colectivos, non podendo realizarse no propio recinto fabril ou en almacéns.

2. Nos supostos regulados na letra b do parágrafo anterior non poderá ser ofertados produtos de fabricación da temporada en curso ata un mes despois de finalizado o periodo oficial de rebaixas da temporada de que se trate.

3. Aos supostos regulados na letra c do apartado 1 do presente artigo serálles de aplicación o disposto no capítulo III do título IV da presente lei.

4. Agás nos supostos previstos na letra c do apartado 1 do presente artigo, nos produtos ofertados no Outlet deberán figurar con claridade, en cada un deles, o prezo anterior de venta en establecemento comercial ordinario xunto co prezo reducido. A devandita reducción non poderá ser inferior ao 30%.

CAPÍTULO II

Ordenación Comercial

Artigo 24. Ordenación e equipamentos comerciais

1. Enténdese por ordenación comercial o conxunto de actuacións levadas a cabo pola administración para os efectos de acadar, considerando sempre razóns imperiosas de interese xeral, a adecuada vertebración da actividade comercial así como o seu desenvolvemento equilibrado e sostible da actividade comercial compatible coa adecuada distribución e ordenación do territorio e coa protección ao medio ambiente.

2. O equipamento comercial dos municipios de Galicia está constituído polo conxunto de establecementos comerciais, tanto de carácter individual como colectivo, situados no seu territorio.

Artigo 25. Uso comercial do solo

1. Con carácter xeral, o planeamento xeral de ordenación municipal de cada Concello ordenará específicamente os usos comerciais garantindo unha axeitada protección dos contornos urbanos que asegure a necesaria accesibilidade de toda a poboación a unha oferta comercial suficiente e a protección do medio ambiente.

   En supostos de insuficiencia das previsións dos instrumentos de ordenación urbanística, en particular, cando estea motivada pola falta de adaptación destes instrumentos á normativa urbanística e comercial en vigor, a Consellería competente en materia de comercio, previa audiencia do concello ou concellos afectados, poderá impulsar plans e proxectos sectoriais de incidencia supramunicipal destinados a regular a implantación de equipamentos comerciais, cando a súa incidencia trascenda do termo municipal no que se localicen, pola súa magnitude, importancia, demanda social ou especiais características.

2. Para os efectos do previsto no apartado anterior, a ordenación territorial e urbanística, ao ordenar os usos comerciais, destinará solo axeitado e suficiente para atender as necesidades da poboación, prestando especial atención á densidade comercial, tentando acadar o equilibrio do territorio.

3. Nos sectores de solo urbanizable e polígonos de solo urbano non consolidado, para os que se prevexan usos residenciais, aínda cando estes usos non sexan maioritarios, os plans establecerán unha reserva mínima de edificabilidade para uso comercial que

será como mínimo a establecida para os Plans Parciais no artigo 10 do Anexo do Regulamento de Planeamento Urbanístico aprobadopor Real Decreto 2159/1978, de 23 de xuño.

4. Para os efectos da ordenación comercial, a Consellería competente en materia de urbanismo, con ocasión do informe preceptivo que proceda ao correspondente instrumento de ordenación territorial ou urbanística, referirase expresamente ao cumprimento do disposto nesta lei.

CAPÍTULO III

Da autorización comercial autonómica

Artigo 26. Apertura de establecementos comerciais

1. Para a apertura dun establecemento comercial será requisito imprescindible a obtención da licenza municipal de apertura ou actividade ou, de ser o caso, comunicación previa ou declaración responsable. Ademáis do anterior, nos supostos previstos nesta Lei, requerirase autorización comercial da Comunidade Autónoma

2. As licenzas de apertura dos establecementos comerciais serán concedidas polos concellos, de acordo coa normativa vixente en materia de urbanismo, seguranza, salubridade e protección do medio ambiente

3. En todo caso, as actividades comerciais non suxeitas ao trámite de incidencia, efecto ou impacto ambientais, nin ao informe da conselleria titular da competencia en sanidade, estarán exentes da obtención da licenza municipal de apertura ou actividade, bastando para o inicio da mesma a presentación dunha comunicación previa ou dunha declaración responsable.

4. Suxeítanse unicamente ao deber de presentar unha comunicación previa, asinada polo transmitente e o adquirente, os cambios de titularidade das licenzas de actividade ou paertura de establecementos e actividades comerciais.

5. Os datos contidos nas licenzas de apertura de establecementos comerciais ou, de ser o caso, nas comunicacións previas ou declaracións responsables recibidas serán

comunicadas polo respectivo concello á Dirección Xeral de Comercio para os efectos da súa inscrición no Rexistro Galego de Comercio de conformidade co disposto no artigo 8 da presente lei

Artigo 27. Actividades suxeitas a autorización comercial autonómica

1. O sometemento a autorización comercial autonómica da instalación de establecementos comerciais ten como finalidade garantir a axeitada integración territorial do establecemento comercial a través da súa planificación urbanística e da execución previa das infraestruturas e dotacións necesarias, a súa compatibilidade dende o punto de vista da protección do medio ambiente e a accesibilidade dos cidadáns a estes equipamentos en condicións adecuadas

Atendendo a dita finalidade, unicamente precisará autorización comercial autonómica a instalación, ampliación e traslado dos establecementos comerciais individuais ou colectivos que destinándose ao comercio retallista de calquera clase de artigos teñan unha incidencia ambiental, territorial, urbanística e no sistema viario que trascenda o termo municipal no que se localicen, pola súa magnitude, importancia e características.

2. Para estes efectos, enténdese que unicamente teñen incidencia supramunicipal, e polo tanto están suxeitos a autorización comercial autonómica, a instalación, ampliación e traslado dos establecementos comerciais cuxa superficie útil de exposición e venda ao público sexa superior a 2.500 metros cadrados polo impacto territorial, urbanístico, viario e medioambiental xenerado.

3. Non precisan de autorización comercial autonómica:

a) Os establecementos individuais dedicados á exposición e á venda de automóbiles, embarcacións e outros vehículos, maquinaria industrial ou agrícola, materiais para a construción e artigos de saneamento,que requiran dun grande espazo físico,

b) Os mercados municipais e os denominados centros comerciais abertos.

4. Serán nulas de pleno dereito as licenzas municipais de edificación e uso do solo, e de actividade, outorgadas para a instalación, ampliación ou traslado de establecementos comerciais que, precisando autorización comercial autonómica de acordo co establecido nesta Lei fosen outorgadas sen ela.

Artigo 28. Superficie útil de exposición e venda ao público

1. Enténdese por superficie útil de exposición e venda ao público, toda aquela superficie onde se desenvolvan actividades de vendas e de intercambio comercial.

2. En particular, enténdense incluídos entre os espazos definidos no parágrafo anterior, os seguintes:

   a) Os mostradores, estantes, vitrinas, **escaparates,** góndolas, illas, cámaras ou murais accesibles ao público, destinados á presentación dos artigos, así como os probadores.

   b) Os espazos de venda, exteriores e interiores.

   c) As escaleiras, corredores e calquera outro espazo destinado á permanencia e tránsito de persoas, precisos para o acceso aos artigos.

   d) A liña das caixas rexistradoras, así como a zona entre estas e a saída, sempre que nesta se desenvolva algunha técnica de promoción comercial, directa ou indirecta.

3. Exclúense expresamente da superficie útil de exposición e venda ao público aquelas superficies destinadas ás seguintes finalidades:

   a) As dependencias ou instalacións non accesibles ao público en xeral, en que non se desenvolva actividade comercial directa.

   b) As zonas de estacionamento, sempre que nestas non se desenvolva actividade comercial ningunha.

   c) As zonas destinadas permanentemente á restauración e ao desenvolvemento de actividades lúdicas.

Artigo 29. Solicitude da autorización comercial autonómica.

1. Para o caso dun establecemento comercial de carácter individual, a autorización comercial autonómica solicitarase pola persoa que vaia desenvolver efectivamente a actividade comercial.

2. No caso dun establecemento comercial de carácter colectivo, a autorización comercial autonómica deberá ser solicitada pola persoa promotora. Se no establecemento comercial colectivo se integran establecementos que individualmente precisan de autorización comercial conforme ao disposto no artigo 27 da presente lei , éstos deberán solicitar individualmente autorización comercial autonómica no suposto de non estar incluidos no proxecto colectivo presentado polo promotor.

Artigo 30. Procedemento para a obtención da autorización comercial autonómica e a súa valoración.

1. A autorización comercial autonómica será concedida mediante resolución da persoa titular da consellería competente en materia de comercio con carácter previo á obtención da licenza de obra municipal , así como á obtención de calquera outra licenza ou permiso doutra entidade ou administración que sexan esixibles, de ser o caso.

2. A concesión da autorización comercial autonómica estará fundamentada nos seguintes criterios de interese xeral cuxo cumprimento estará debidamente xustificado no proxecto:

   a) A adecuación da nova implantación aos instrumentos de ordenación do territorio que, no seu caso, resulten de aplicación

   b) A viabilidade urbanística, tendo en conta a plena concordancia do establecemento proxectado coas determinacións establecidas no planeamento xeral e nos instrumentos de desenvolvemento e xestión urbanística e no resto de normas de competencia municipal.

c) O axeitado cumprimento da normativa reguladora en materia de accesibilidade, circulación e mobilidade contidas no proxecto e a previsión de mellora das infraestruturas que permitan a fluidez do tráfico rodado xerado pola implantación comercial no suposto de que as existentes non resulten axeitadas.

d) A dotación de a lo menos, unha praza de aparcadoiro por cada 20 m2 de superficie útil de exposición e venda ao público. Así mesmo deberase prever a reserva de prazas para persoas discapacitadas nos termos que establece a normativa vixente.

e) O establecemento de liñas de transporte colectivo que desconxestionen o tráfico rodado e permitan acceder en axeitadas condicións de regularidade e intensidade á implantación comercial cando as existentes non resulten suficientes.

f) Adecuación do proxecto á normativa vixente en materia medioambiental, prevendo a adopción de medidas positivas de protección ambiental que reduzan a contaminación acústica, a emisión de gases de efecto invernadoiro e a produción de residuos, e a súa xestión mediante procedementos de valorización, preferentemente mediante reciclaxe e reutilización, e a utilización da auga, da enerxía, das materias primas e doutros recursos de maneira eficiente. Este criterio acreditarase do xeito establecido na letra b) do apartado 3 deste artigo.

g) A materialización no establecemento pretendido de instalacións e medidas de conciliación da vida familiar e laboral, tales como a creación de garderías, ludotecas ou salas de lactancia.

3. Completada a documentación, o órgano instrutor recabará os seguintes informes:

a) Informe da Consellería competente en materia de ordenación do territorio e urbanismo, sobre o cumprimento dos criterios establecido na letra a) do apartado anterior.

b) Declaración de impacto ambiental, que constituirá a acreditación do cumprimento do criterio f) do apartado anterior.

A estes efectos, os proxectos de instalación de establecementos comerciais precisados de autorización comercial autonómica someteranse en todo caso aos trámites de avaliación de impacto ambiental. O procedemento correspondente quedará integrado no de outorgamento da autorización comercial e o órgano sustantivo será a Consellería competente en materia de comercio. Durante a tramitación da avaliación de impacto enténdese suspendido o procedemento para resover a autorización autonómica.

c) Informe da Consellería competente en materia de transporte sobre a existencia ou suficiencia do transporte interurbano previsto no criterio e) do apartado anterior.

d) Informe do Concello en cuxo termo municipal se pretenda emprazar o establecemento comercial, que deberá pronunciarse sobre o cumprimento dos criterios b), c), d) e e) do apartado anterior ademais do cumprimento de todas as normas que habilitan á apertura do establecemento.

e) Informe do Tribunal Galego de Defensa da Competencia, que non poderá versar sobre aspectos económicos.

4. Transcorridos dous meses dende que se ten constancia da recepción da petición de cada informe sen que teña existido pronunciamento expreso ao efecto, poderase proseguir as actuacións, presumíndose favorables. Porén, no suposto de ausencia do informe previsto na letra d) poderá ser recabada a información complementaria que resulte precisa e que obre a disposición da Consellería competente en materia de urbanismo e transporte.

5. Emitidos os anteriores informes, o expediente remitirase á Comisión Consultiva prevista no artigo 18 desta Lei ao obxecto de que efectúe proposta de resolución. A Comisión Consultiva poderá neste trámite solicitar ampliación ou aclaracións dos informes emitidos.

6. O prazo para resolver o procedemento de autorización comercial autonómica será de seis meses desde que teña entrada no rexistro do órgano competente para a súa tramitación a documentación completa, incluído o xustificante de aboamento das correspondentes taxas. Transcorrido o prazo para resolver o procedemento sen que

teña recaído resolución expresa, a solicitude entenderase estimada por silencio administrativo.

7. Regulamentariamente establecerase o procedemento de concesión da autorización comercial autonómica prevista na presente lei.

Artigo 31. Simplificación administrativa e integración de procedementos

Sen prexuizo do disposto no artigo 26 da presente lei, o procedemento para a obtención da autorización comercial autonómica eximirá da necesidade de obter a licenza municipal de actividade. Obtida a autorización autonómica, o concello respectivo será competente para o outorgamento da licenza urbanística.

Artigo 32. Vixencia da autorización comercial

1. A vixencia da autorización comercial autonómica terá carácter indefinido.
2. Sen prexuízo do disposto no apartado anterior, a autorización concedida caducará no caso de que o proxecto de instalación do establecemento comercial autorizado non se levase a cabo no prazo dun ano contado desde que remate o termo indicado no calendario presentado para a súa realización . Non obstante, o interesado poderá solicitar, mediante escrito motivado e con anterioridade á terminación do prazo do ano citado, a prórroga deste por un periodo máximo de seis meses .

TÍTULO III. HORARIOS COMERCIAIS

CAPÍTULO ÚNICO. Horarios comerciais

Artigo 33. Dos horarios comerciais.

Polo que respecta á regulación dos horarios comerciais, estes rexeranse pola lei específica da Comunidade Autónoma de Galicia nesta materia.

TÍTULO IV. ACTIVIDADES DE PROMOCIÓN DE VENDAS

CAPÍTULO I

Normas xerais

Artigo 34. Concepto

1. Para os efectos da presente lei, enténdese por promoción de vendas aquela en que a oferta comercial efectuada polo comerciante ás persoas consumidoras se realiza en condicións máis vantaxosas que as habituais coa finalidade de dar a coñecer un novo produto ou establecemento ou conseguir un aumento de venda dos productos existentes.

2. Terán a consideración de actividades de promoción de vendas, as vendas en rebaixas, as vendas de saldos, as vendas en liquidación, as vendas con desconto, as vendas con obsequio, e as ofertas de vendas directas.

3. Non se poderán usar as citadas denominacións, ou outras semellantes, para anunciaren vendas que non respondan ao correspondente concepto legal ou xeneren confusión con outra distinta.

4. A utilización das denominacións antes sinaladas que non se axusten á regulación respectivamente establecida para cada unha das actividades de promoción de ventas nesta lei, reputarase desleal cando concorran as circunstancias previstas no artigo 6 da Lei de Competencia Desleal.

5. Regulamentariamente poderán desenvolverse as condicións e requisitos aplicables ás distintas actividades comerciais de promoción de vendas fixadas na presente lei.

Artigo 35. Requisitos xerais

As actividades promocionais de vendas deberán axustarse aos seguintes requisitos :

a) Os artigos non poderán ser adquiridos co fin exclusivo de seren incluídos nas promocións comerciais, agás a promoción para o lanzamento de novos produtos.

b) O/a comerciante haberá de procurar información clara, veraz e suficiente sobre o contido e as condicións das súas actividades promocionais, expresando, como

mínimo o período de vixencia da promoción, o tipo de promoción que realiza e, de ser o caso, as reglas especiais aplicables á mesma.

c) Cando as actividades de promoción de vendas non comprendesen, cando menos, a metade dos artigos postos á venda, entendéndose como artigo a unidade de produto individualmente comercializada, a práctica da correspondente promoción non se poderá anunciar como unha medida xeral, senon referida exclusivamente aos produtos ou grupos de produtos aos que realmente afecte.

d) Sempre que se oferten produtos a prezo reducido, deberá figurar con clareza, en cada un deles, o prezo anterior xunto co prezo reducido, ou en substitución deste último, a porcentaxe de redución aplicado, excepto que se trate de artigos postos á venda por primeira vez, en cuxo caso, non poderá facerse referencia ningunha, cuantitativa nin porcentual, que suxira algún tipo de desconto.

   Entenderase por prezo anterior o que se viña aplicando sobre artigos idénticos durante un periodo continuado de, cando menos, trinta días no curso dos seis meses precedentes.

   Sen prexuizo do anterior, cando se trate dunha redución porcentual dun conxunto de produtos postos á venda con anterioridade polo comerciante, abondará co anuncio xenérico da antedita redución, sen necesidade de que conste individualmente en cada produto ofertado.

e) Os produtos ofertados nas actividades promocionais, excepto os saldos, deberán ter as mesmas características e someterse ás mesmas condicións contractuais que as existentes con anterioridade ao periodo de vixencia da actividade promocional. No caso de se ofertaren produtos a prezo normal e reducido, uns e outros deberán estar suficientemente separados ou sinalados, de forma que non poidan confundirse ou inducir, razoablemente, a erro entre os que son obxecto dun prezo reducido e os que non. Distinguirase, no seu caso, a existencia de cada unha das modalidades promocionais nun mesmo establecemento.
f) O/a comerciante estará obrigado/a a admitir os mesmos medios de pagamento que acepta habitualmente no desenvolvemento da súa actividade comercial.

g) Sen prexuizo do disposto no artigo 42.2 da presente lei, os/as comerciantes deberán comunicar ao departamento territorial da consellería competente en materia de comercio, con carácter previo ao seu inicio, as actividades de promoción de vendas que pretendan levar a cabo durante o mes que preceda á data do inicio da venda en rebaixas. Esta comunicación deberá indicar as condicións aplicables á actividade promocional de que se trate, así como a súa duración e os produtos obxecto de promoción.

CAPÍTULO II

Vendas en rebaixas

Artigo 36. Concepto

1. Para os efectos desta lei, enténdese por vendas en rebaixas as realizadas por comerciantes en determinadas épocas do ano, xeneralmente vinculadas a períodos estacionais e fin de temporada, cando os artigos obxecto destas se oferten, no mesmo establecemento en que se exerce habitualmente a actividade comercial, a un prezo inferior ao fixado antes da anteditas vendas como consecuencia do remate dunha temporada comercial.

2. Queda prohibida a utilización da denominación de venda en rebaixas en relación con artigos deteriorados, adquiridos para esta finalidade ou que non estiveren dispostos no establecemento para a venda á persoa consumidora final cun mes de antelación á data do seu inicio.

3. Os produtos obxecto de venda en rebaixas non poderán ter sido obxecto de actividade promocional de vendas ningunha no curso do mes que preceda á data de inicio da venda en rebaixas.

Artigo 37. Temporada de rebaixas

A consellería competente en materia de comercio, logo do informe do Consello Galego de Comercio determinará, mediante orde, os periodos ou temporadas de rebaixas, que só poderán ser dúas ao ano cunha duración mínima dunha semana e máxima de dous meses.

Artigo 38. Condicións

1. Non poderá simultanearse, nun mesmo establecemento comercial e para o mesmo tipo de produtos, a venda en rebaixas con calquera outra actividade promocional de vendas regulada no presente título.
2. As datas de comezo e de final de rebaixas, libremente elixidas polas persoas comerciantes, dentro do período legalmente establecido, indicaranse en sitio visible ao público, mesmo cando os establecementos comerciais permanezan pechados.
3. Os letreiros e etiquetas deben exhibir, de forma ben visible, o prezo anterior e o novo prezo, ou, en substitución deste último, a porcentaxe de redución.

CAPÍTULO III

Vendas de saldo

Artigo 39. Concepto

1. Considérase venda de saldos a de produtos ou artigos cuxo valor de mercado apareza manifestamente diminuído por causa do deterioro, desperfecto, desuso ou obsolescencia dos mesmos, sen que o produto teña esta consideración polo feito de ser un excedente de produción ou de temporada.

2. Non se poderá cualificar como venda de saldos a daqueles produtos cuxa venda baixo tal réxime implique risco ou engano para as persoas consumidoras, nin a daqueles produtos que non se vendan realmente por prezo inferior ao habitual.

3. Tampouco se poderá cualificar como venda de saldos aquela en que os artigos non pertencesen á persoa comerciante catro meses antes da data de comezo deste tipo de actividade comercial, coa excepción dos establecementos dedicados específica e exclusivamente ao referido sistema de venda, que serán os únicos que poderán saldar artigos alleos e artigos adquiridos especificamente coa finalidade de seren vendidos como saldos.

Artigo 40. Condicións

1. As vendas de saldos deberán anunciarse necesariamente con esta denominación

2. A venda de saldos deberá publicitarse sinalando, cando menos, as circunstancias e causas concretas que a motivan; en particular deberá facerse constar, de maneira precisa e ostensible, cando se tratase de artigos deteriorados ou defectuosos, co fin de seren doadamente identificables polas persoas consumidoras.

3. Os establecementos dedicados específica e exclusivamente á venda de saldos deberán indicalo de forma que sexa claramente visible desde o exterior do local.

CAPÍTULO IV

Vendas en liquidación

Artigo 41. Concepto

1. Enténdese por venda en liquidación a venda de carácter excepcional e de finalidade extintiva de determinadas existencias de produtos que, anunciada con esa denominación, ten lugar en execución dunha decisión xudicial ou administrativa, ou é levada a cabo pola persoa comerciante ou pola adquirente por calquera título do negocio daquela, nalgún dos casos seguintes:

    a) Cesamento total ou parcial da actividade comercial. Para o caso de cesamento parcial terá que indicarse a clase de mercadorías obxecto de liquidación.

    b) Cambio de rama de comercio ou modificación substancial na orientación do negocio.

    c) Cambio de local ou realización de obras de importancia neste que requiren o peche do local.

    d) Calquera suposto de forza maior que cause grave obstáculo ao normal desenvolvemento da actividade comercial.

2. Non poderán ser obxecto deste tipo de actividade comercial aqueles artigos que non formasen parte das existencias do establecemento, ou aqueles que foron adquiridos pola persoa comerciante con obxecto de incluílos na propia liquidación.

3. En todo caso, deberá cesar a venda en liquidación no caso de desaparecer a causa que a motivou ou para o caso de se liquidaren efectivamente os produtos obxecto da venda.

Artigo 42. Condicións

1. As vendas en liquidación deberán efectuarse no mesmo establecemento comercial ou locais afectados onde os produtos fosen habitualmente obxecto de venda, agás nos casos de forza maior, de resolución xudicial ou administrativa que o impida ou cando as causas que orixinaren a antedita venda así o esixiren e limitaranse aos artigos que formen parte das existencias do establecemento.

2. Para que poida ter lugar unha liquidación será preciso que, con quince días de antelación, se comunique ao departamento territorial da consellería competente en materia de comercio, precisando a causa que motiva a venda de liquidación, a data do seu comezo, duración, e a data de finalización. Deberá exhibirse en lugar visible do establecemento comercial unha copia desta comunicación.

3. Os anuncios de liquidación, tanto no punto de venda como na publicidad que se leve a cabo, deberán expresar a causa desta, así como a data de comezo e a duración da liquidación.

Artigo 43. Duración

1. A duración máxima da venda en liquidación será de seis meses, excepto no caso de cesamento total da actividade, que será dun ano.

2. No curso dos tres anos seguintes ao remate dunha venda en liquidación a persoa vendedora non poderá exercer o comercio na mesma localidade sobre produtos similares aos que fosen obxecto de liquidación por calquera dos motivos sinalados nas letras a) e b) do parágrafo 1 do artigo 41.

   Tampouco poderá proceder a unha nova liquidación no mesmo establecemento, excepto cando esta última teña lugar en execución de decisión xudicial ou administrativa, por cesamento total da actividade ou por causa de forza maior.

CAPÍTULO V

Vendas con desconto

Artigo 44. Concepto

1. Para os efectos desta lei, considérase venda promocional con desconto a que consiste en ofrecer, mediante calquera procedemento publicitario, incluídos os anuncios expostos no propio establecemento, unha redución sobre o prezo aplicado con anterioridade por un comerciante sobre un determinado produto ou grupo de produtos.

2. Os artigos sobre os que se aplique desconto non poderán estar deteriorados ou ser de peor calidade que os que se comercializaran con anterioridade.

Artigo 45. Condicións

A actividade promocional de venda con desconto axustarase ás seguintes condicións:

a) A súa finalidade deberá consistir en potenciar a venda de determinados produtos ou no relanzamento dun establecemento que fose obxecto dunha importante remodelación física recente, o que se deberá acreditar achegando o oportuno proxecto técnico.

b) Agás no suposto dun comercio remodelado, non poderá ser obxecto deste tipo de promoción, máis do corenta por cento dos artigos, entendidos como bens individualmente considerados, existentes no establecemento.

c) O periodo máximo de duración dunha venda con desconto nun establecemento remodelado será de tres meses desde a data da súa reapertura.

   Cando esta actividade fora dirixida á promoción de determinados produtos, a súa duración non poderá ser inferior a un día nin superior a trinta.

   En ambos os casos, os produtos promocionados non poderán ser obxecto de novas vendas con desconto.

d) Todo anuncio de venda con desconto deberá especificar a súa duración e, no seu caso, as regras que se aplicarán. Así mesmo, deberá indicar os produtos afectados, agás para o suposto de que se desenvolvan este tipo de promoción nun

establecemento remodelado e de se atopen incluídos na referida promoción, cando menos, a metade dos artigos postos á venda.

CAPÍTULO VI

Vendas con obsequio

Artigo 46. Concepto

1. Considéranse vendas con obsequio aquelas que, coa finalidade de promover as vendas ofertan, xa sexa de forma automática, ou ben, mediante a participación nun sorteo ou concurso, un premio, calquera que sexa a natureza deste.
2. Cando o incentivo consista nun sorteo, o disposto na presente Lei será aplicable sen prexuizo do establecido na lexislación sectorial correspondiente.
3. As vendas con obsequio ou prima repútanse desleais nos supostos previstos na Lei de Competencia Desleal.

Artigo 47. Condicións

As vendas con obsequio ou prima deberán cumprir os seguintes requisitos ou condicións:

a) Durante o período de duración da venda con obsequio queda prohibido modificar o prezo á alza, así como diminuír a calidade do produto.

b) O número de existencias coas que debe contar a persoa comerciante para afrontar a entrega dos obsequios, así como as base polas que se rexerán os concursos, sorteos ou similares deberán constar no envase ou envoltorio do artigo de que se tratar, ou no seu defecto, estar debidamente acreditadas perante notario, e será obrigatoria a difusión das persoas gañadoras dos premios vinculados á oferta.

c) Na comunicación **obrigatoria** a calquera persoa de que foi agraciada cun premio, deberase sinalar clara e expresamente que non se atopa condicionada á adquisición de ningún produto ou servizo. A comunicación desta circunstancia impedirá que a persoa comerciante poida esixir a adquisición dun produto ou servizo como condición para a entrega do premio.

d) Os bens e os servizos en que consistan os obxectos ou incentivos promocionais deberán entregarse á persoa compradora no momento da compra, ou ben nun prazo máximo de tres meses, que contará desde que tal compradora reúna os requisitos esixidos. Todo sorteo, aposta ou concurso en que se esixa á persoa participante un desembolso inicial estará suxeito á lexislación vixente do xogo, agás que o sorteo ou concurso se ofreza como obsequio coa compra de produtos.
e) Cando o ofrecemento se realizase nos envases dos produtos, o dereito a obter a prima ofrecida poderá exercerse, como mínimo, durante os tres meses seguintes á data de caducidade da promoción.
f) No caso de os obsequios ofrecidos formaren parte dun conxunto ou dunha colección, a empresa responsable da oferta estará obrigada a trocar calquera daqueles por outro distinto, a non ser que na oferta pública do incentivo se establecese outro procedemento para obter as diferentes pezas da colección.
g) As vendas con obsequio axustaranse ao disposto na lexislación vixente para a defensa das persoas consumidoras e usuarias e **na normativa aplicable** en materia de comercio.
h) Considerarase enganosa a oferta de produtos con premio ou regalo, cando as persoas consumidoras non recibisen real e efectivamente o que sexa de esperar de acordo coa oferta realizada.

CAPÍTULO VII

Oferta de venda directa

Artigo 48. Concepto

Entenderase que existe unha oferta de venda directa cando unha persoa fabricante ou maiorista ofreza os seus produtos ao consumidor final invocando tal condición.

Artigo 49. Condicións

1. A venda non poderá realizarse no recinto fabril ou armacén, senón que se deberá realizar nun establecemento comercial especificamente habilitado para tal fin.

2. Queda prohibido que na oferta ao público de mercadorías de calquera clase se invoque pola persoa vendedora a súa condición de fabricante ou maiorista, a non ser que reúna as circunstancias seguintes:
   a) Que, no primeiro caso, fabrique realmente a totalidade dos produtos postos á venda e, no segundo, realice as súas operacións de venda, fundamentalmente a comerciantes polo miúdo.
   b) Que os prezos ofertados sexan os mesmos que se aplican ás persoas comerciantes maioristas ou minoristas, segundo os casos.

TÍTULO V.-MODALIDADES ESPECIAIS DE VENDA

CAPÍTULO I

Xeneralidades

Artigo 50. Concepto

Considéranse vendas especiais aquelas non realizadas nun establecemento comercial aberto ao público de maneira permanente e, especialmente, as vendas a domicilio, as vendas a distancia, as vendas automáticas, as vendas ambulantes, as vendas en poxa pública e as vendas ocasionais.

Artigo 51. Requisitos dos establecementos comerciais

As persoas comerciantes que se dediquen á realización de calquera das modalidades de venda sinaladas no artigo anterior deberán dispoñer das autorizacións ou acreditacións, en cada caso, precisas para a súa realización, estarán obrigadas a cumprir os preceptos desta lei, así como todos os requisitos establecidos na súa normativa específica aplicables aos obxectos de venda, en particular en materia de sanidade e seguranza.

CAPÍTULO II

Vendas a domicilio

Artigo 52. Concepto

1. Considéranse vendas domiciliarias aquelas formas de distribución comercial exercidas por comerciantes suficientemente identificados, en que estes toman a iniciativa de venda, propóndose ou concluíndose os contratos coa persoa compradora no seu domicilio particular ou lugar de traballo, no que se presentan a persoa vendedora, os empregados/as ou representantes dela.

2. Asimilaranse ás vendas a domicilio e quedan sometidas ao seu mesmo réxime:
   a) As denominadas vendas en reunións, en que a oferta das mercadorías se efectúa mediante demostración praticada perante unha ou varias persoas, en reunión ocasionalmente organizada por unha delas no seu propio domicilio por petición da persoa vendedora.
   b) As realizadas durante unha excursión organizada pola persoa comerciante.

3. Non se consideran comprendidos no antedito concepto os repartos a domicilio de mercadorías adquiridas en establecementos permanentes, nin as entregas a domicilio de mercadorías baseadas na existencia dun contrato de subministración entre a clientela e quen realiza o reparto ou a súa persoa principal.

4. En ningún caso poderán venderse a domicilio bebidas, produtos alimenticios nin calquera outros aos que a súa normativa reguladora prohiba expresamente a súa posta no mercado mediante este sistema de venda, así como os que, pola súa forma de presentación ou por outras circunstancias, non cumpran as normas técnico-sanitarias ou de seguranza que lles foren aplicables.

Artigo 53. Condicións

1. Os/as comerciantes que exerceren este tipo de vendas terán que reunir, ademais das condicións xerais para o exercicio da actividades comercial sinalados no artigo 5 desta lei, todos aqueles establecidos nas regulacións específicas aplicables aos produtos obxecto de venda.

2. A publicidade da oferta, que deberá ser entregada á persoa consumidora, incluirá a identificación da empresa vendedora e os datos esenciais do produto, de forma que permitan a súa identificación inequívoca no mercado así como o prezo, a forma e as condicións de pagamentos, gastos e prazo de envío.

3. A persoa vendedora está obrigada a poñer en coñecemento da persoa consumidora, por escrito, o dereito que a asiste de dispoñer dun período de reflexión, non inferior a sete días, durante o cal pode decidir a devolución do produto de que se tratase e recibir as cantidades que entregase, de conformidade co establecido na normativa vixente en materia de protección das persoas consumidoras, no caso dos contratos realizados fóra dos establecementos comerciais.

CAPÍTULO III

Vendas a distancia

Artigo 54. Concepto

1. Considéranse vendas a distancia as realizadas sen a presenza física simultánea das persoas compradoras e vendedoras, sempre que a súa oferta e aceptación se realicen de forma exclusiva a través dunha técnica calquera de comunicación a distancia e dentro dun sistema de contratación a distancia organizado polo/a vendedor/a.

   En particular, estarán incluídas neste concepto as vendas por teléfono, as vendas por correspondencia, xa fose mediante envío postal, por catálogo, a través de impresos ou por anuncios na prensa, as vendas ofertadas polo chamado sistema de telecompra ou por calquera outro medio que se desenvolva no futuro de similares características.

2. O disposto no presente capítulo non será de aplicación:
   a) Ás vendas realizadas mediante distribuidores automáticos ou locais comerciais automatizados.
   b) Ás vendas celebradas en poxas, agás as efectuadas por vía electrónica.
3. O disposto nos artigos 56.1, 57, 60.1, 61 e 63 non será de aplicación aos contratos de subministración de produtos alimenticios, de bebidas ou doutros bens do fogar de consumo corrente subministrados no domicilio da persoa consumidora, na súa residencia ou no seu lugar de traballo por distribuidores que realicen visitas frecuentes e regulares.
4. Cando a contratación a distancia de bens ou servizos se leve a cabo a través de medios electrónicos aplicarase, preferentemente, a normativa específica sobre servizos da sociedade da información e comercio electrónico.

Artigo 55. Comunicación.

1. As persoas físicas ou xurídicas domiciliadas en territorio galego que exerzan a actividade de venda a distancia en calquera ámbito territorial, deberán comunicar, no prazo de tres meses, o inicio da súa actividade á correspondente sección do Rexistro de vendas a distancia da dirección xeral competente en materia de comercio interior da Xunta de Galicia.

   Tamén deberán efectuar a devandita comunicación aquelas persoas físicas ou xurídicas que, sen estaren domiciliadas en territorio galego, difundan as súas ofertas por medios que abranguen a Galicia.

2. Á comunicación, dirixida á dirección xeral competente en materia de comercio, achegarase cunha memoria explicativa da actividade que se vai realizar, así como a documentación que acredite o cumprimento dos requisitos legais inherentes á modalidade de venda a distancia que a persoa solicitante se propón exercer.

   Ademais, a persoa interesada deberá acreditar os seguintes datos:

   a) Identificación da empresa, así como da súa persoa titular.
   b) Estrutura e composición dos órganos de administración e goberno da persoa xurídica.
   c) Relación de produtos ou servizos que configuran a oferta comercial.
   d) Ámbito de actuación.
   e) Clase ou clases de medios de comunicación para transmitir as propostas de contratos e para recibir as respostas das persoas consumidoras.
   f) Referencia ao sistema comercial previsto e ao lugar para atender as reclamacións dos consumidores e para atender o exercicio, por parte destes do dereito de desistimento ou revogación.
   g) Lugares onde a empresa teña establecidos almacéns e, no seu caso, locais comerciais relacionados coa actividade para a que se solicita autorización.

Esixirase, así mesmo, acreditar todos aqueles datos que puideren resultar precisos para unha adecuada coordinación e colaboración consultiva con outras Administracións Públicas.

A documentación presentada deberá acreditar que o empresariado que se propuxese practicar esta forma de distribución comercial cumpre cos requisitos establecidos nas regulamentacións e nas normas específicas aplicables aos produtos obxecto de comercialización e en calquera outra regulamentación sectorial que resultase de aplicación.

3. Calquera cambio producido na empresa que implique o cesamento total ou parcial da súa actividade, ou afecte a algunha das circunstancias referidas no número 1 do presente artigo, suporá a obriga, por parte da súa persoa titular, de poñelo en coñecemento da dirección xeral competente en materia de comercio, dentro do prazo de tres meses contados desde que tal cambio tivese lugar.

4. As empresas de venda a distancia deberán facer constar nos seus anuncios comerciais os datos que identifican a súa inscrición no Rexistro de vendas a distancia.

Artigo 56. Proposta de contratación.

1. En todas as propostas de contratación deberá constar, inequivocamente, que se trata dunha proposta comercial. No caso de comunicacións telefónicas, deberá precisarse explícita e claramente, ao principio de calquera conversación, á persoa compradora, a identidade da persoa vendedora e mais a finalidade comercial da chamada.

2. A utilización por parte da persoa vendedora das técnicas de comunicación que consistan nun sistema automatizado de chamada sen intervención humana ou nun telefax precisará o consentimento previo da persoa compradora.

3. En todo caso, deberán cumprirse as disposicións vixentes sobre condicións xerais de contratación, protección dos menores e respecto á intimidade. Cando se utilicen datos persoais procedentes de fontes accesibles ao público para a realización de comunicacións comerciais, proporcionarase á persoa destinataria a información sinalada na lexislación vixente en materia de protección de datos de carácter persoal, e dando ás persoas a oportunidade de opoñerse a recibir comunicacións comerciais.

Artigo 57. Información previa.

1. Antes de iniciar o procedemento de contratación e coa antelación precisa, a persoa vendedora deberá suministrar ao consumidor, de forma veraz, eficaz e suficiente, a seguinte información:
   a) A identidade da persoa oferente e o seu enderezo.
   b) As características esenciais do produto.
   c) O prezo, incluidos os impostos
   d) Os gastos de entrega e transporte, de ser o caso
   e) A forma de pago e as modalidades de entrega ou de execución.
   f) A existencia dun dereito de desistimento ou resolución, ou a súa ausencia nos contratos aos que fai referencia o apartado 2 do artigo 61 da presente lei.
   g) O custo da utilización da técnica da comunicación a distancia cando se calcule sobre unha base distinta da tarifa básica
   h) O prazo de validez da oferta e do prezo
   i) A duración mínima do contrato, se procede, cando se trate de contratos de suministro de produtos destinados a súa execución permanente ou repetida.
   j) As circunstancias e condicións en que o vendedor podería suministrar un produto de calidade e prezos equivalentes, en sustitución do solicitado polo consumidor, cando se queira prever esta posibilidade.
   k) De ser o caso, indicación de si o vendedor dispón ou está adherido a algún procedemento extraxudicial de solución de conflictos.
2. A información contida no apartado anterior, cuxa finalidade comercial debe ser indudable, deberá facilitarse ao comprador de modo claro, comprensible e inequívoco, mediante calquera técnica adecuada ao medio de comunicación a distancia utilizado, e deberá respetar, en particular, o principio de boa fe nas transaccións comerciais, así como os principios de protección de quenes sean incapaces de contratar.

Artigo 58. Necesidade de consentimento expreso.

1. En ningún caso a falta de resposta da oferta de venda a distancia poderá considerarse como aceptación daquela.

2. Para o caso de que a persoa vendedora enviase á destinataria da oferta o produto ofertado, sen aceptación explícita desta, aplicarase o disposto no artigo seguinte.

Artigo 59. Prohibición de envíos non solicitados.

1. Queda prohibido enviar ás persoas consumidoras artigos ou mercadorías non pedidas por estas ao comerciante, cando ditos suministros inclúan unha petición de pago. No caso de que así fose e, sen prexuízo da infracción que tal conduta supoña, a persoa receptora de tales artigos non estará obrigada á súa devolución, nin poderá reclamárselle o prezo. E no suposto que decida devolvelo, non deberá indemnizar polos danos e deméritos que presente o produto.

2. Non será de aplicación o disposto na alínea anterior cando quede claramente de manifesto á persoa receptora que o envío non solicitado debíase a un erro, correspondendo á persoa vendedora á carga da proba A persoa receptora terá dereito a ser indemnizado polos gastos e polos danos e perxuizos que se lle ocasionaran..

Artigo 60. Execución e pagamento.

1. Excepto o suposto de que as partes acordaran outra cousa, a persoa vendedora deberá executar o pedido a máis tardar no prazo de trinta días a partir do día seguinte a aquel no que o comprador lle comunicara o seu pedido.
2. No caso de non execución do contrato por parte da persoa vendedora por non atoparse dispoñible o ben obxecto do pedido, a persoa compradora deberá ser informada desta falta de disponibilidade e deberá poder recuperar canto antes e, en calquer caso nun prazo de trinta días como máximo, as sumas que teña aboado. No suposto de que a persoa vendedora non realice este aboamento no prazo sinalado, a persoa compradora poderá reclamar que se lle pague o dobre da suma adebedada, sen prexuízo do seu dereito a ser indennizada polos danos e perdas sofridas no que excedan da dita cantidade.
3. De non atoparse disponible o ben obxecto do pedido, cando a persoa compradora fose informada expresamente de tal posibilidade, a persoa vendedora poderá subministrar, sen aumento de prezo, un produto de características similares que teña a mesma ou superior calidade. Neste caso, a persoa compradora poderá exercer os seus dereitos de

desistimento ou resolución nos mesmos termos que se se tratase do ben inicialmente requirido.

Artigo 61. Dereito de desistimento.

1. A persoa compradora disporá dun prazo mínimo de sete días hábiles para desistir do contrato sen penalización ningúnha e sen indicación dos motivos. Será a lei do lugar onde se entregara o ben a que determine qué dias deben terse por hábiles.
2. O exercicio do desistimento non estará suxeito a formalidade ningunha, e abondará que se acredite baixo calquera forma admitida en Dereito
3. O dereito de desistimento da persoa compradora non pode implicar a imposición de penalidade ningunha, aínda que poderá esixirse da persoa compradora que se fag cargo do coste directo de devolución do produto á persoa vendedora.

   Porén o anterior, nos supostos en que o vendedor poda suministra un produtode calidade e prezo equivalentes, en sustitución do solicitado polo consumjidor, os costes directos de devolución, si se exerce o dereito de desistimiento, será por conta da persoa vendedora que debeu informar de isto ao consumidor.

   Serán nulas de pleno dereito as claúsulas que impoñan á persoa consumidora unha penalización polo exercicio do seu dereito de desestimiento ou a renuncia ao mesmo.

4. Para os efectos do exercicio do dereito de desestimento, o prazo calcularase a partir do día de recepción do ben, sempre que se cumplira o deber de información que impón o artigo 57.
5. Para o caso de que a persoa vendedora non cumplira con tal deber de información, a persoa compradora poderá resolver o contrato no prazo de tres meses a contar dende aquel no que se entregou o ben. Se a infomración a que se refire o artigo 57 se facilita durante o citado prazo de tres meses, o periodo de sete días hábiles para o desistimento empezará a correr dende ese momento. Cando a persoa compradora exerza o seu dereito a resolver o contrato por incumplimento do deber de información que incumbe á perso avendedora, non poderá ésta esixir que aquela se faga cargo dos gastos de devolución do produto.
6. Cando a persoa compradora exercera o dereito de desistimento ou o de resolución conforme ao establecido no presente artigo, a persoa vendedora estará obligado a

devolver as sumas aboadas pola persoa compradora sen retención de gastos. A devolución destas sumas deberá efectuarse o antes posible e, en calquera caso, nun prazo máximo de trinta días dende o dessistimento ou a resolución. Corresponde á persoa vendedora á carga da proba sobre o cumprimento do prazo. Transcorrido o mesmo sen que o comprador teña recurado a suma adebedada, terá dereito a reclamala duplicada, sen prexuizo de que ademáis se lle indemnicen os danos e perxuizos que lle teñan causado no que exceda de dita cantidade.

7. Para o caso de que o prezo fora total ou parcialmente financiado mediante un crédito concedido á persoa compradora por parte da persoa vendedora ou por parte dun tercero previo cordo deste coa persoa vendedora, o exercicio do dereito de desistimento ou de resolución contemplados neste artigo implicará ao tempo a resolución do crédito sen penalización ningunha para o comprador.
8. Transcorrido o prazo do dereito de desistimento sen executalo non será obstáculo para o posterior exercicio das accións de nulidade ou resolución do contrato cando procedan conforme a dereito.
9. Salvo pacto en contrario, o disposto no presente artigo non será de aplicación aos seguintes supostos:
   a) Aos contratos de subministración de produtos cuxo prezo estea suxeito a flutuacións de coeficientes do mercado financeiro que a persoa vendedora non poda controlar.
   b) Aos contratos de subministración de bens confeccionados conforme a especificacións da persoa consumidora ou claramente personalizados ou que, pola súa natureza, non poidan ser devoltos ou poidan deteriorarse ou caducar con rapidez.
   c) Aos contratos de subministración de grabación sonora ou de vídeo, de discos e de programas informáticos que fosen desprecintados pola persoa consumidora, así como de ficheiros automáticos subministrados vía electrónica, susceptibles de seren descargados ou reproducidos con carácter inmediato para o seu uso permanente.
   d) Aos contratos de subministración de prensa diaria, publicacións periódicas e revistas.

Artigo 62. Pagamento mediante tarxeta.

1. Cando o importe dunha compra fose cargado fraudulenta o indebidamente utilizando o número dunha tarxeta de pagamento, a súa persoa titular poderá exixir a inmediata anulación do cargo.En tal caso, as correspondentes anotacións do adebedado e reaboamento nas contas da persoa proveedora e da persoa titular efectuaranse coa maior brevidade.

2. Porén, de ter sido efectivamente realizada a compra pola persoa titular da tarxeta e a esixencia de devolución non fora consecuencia de terse exercido o dereito de desestimento ou de resolución recoñecido no artigo 61 e, polo tanto, terse esixido indebidamente a anulación do correspondente cargo, aquela quedará obrigada fronte á persoa vendedora ao resarcimento dos danos e das perdas ocasionados como consecuencia da antedita anulación.

Artigo 63. Información.

1. Ademáis da información sinalado no artigo 57, a persoa consumidora deberá ter recibido, á execución do contrato, as seguintes informacións e documentos:
   a) Información escrita sobre as condicións e modalidades de exercicio dos dereitos de desistimento e resolcuión, así como un documento de desisitimento ou revogación, , identificado claramente como tal, que conteña o nome e enderezo da persoa a quen debe enviarse e os datos de identificación do contrato e das persoas contratantes a que se refire
   b) Enderezo do establecemento da persoa vendedora onde a persoa compradora poda presentar as súas reclamacións
   c) Información relativa aos servizos postvenda e ás garantías comerciais existentes.
   d) No caso de celebración dun contrato de duración indeterminada ou de duración superior a un ano, as condicións de rescisión do contrato.
2. A información a que se refire o parágrafo anterior deberá facilitarse por escrito ou, salvo oposición expresa da persoa consumidora, en calquera outro soporte duradeiro adecudo á técnica de comunicación empregada e na lingua utilizada na proposta de contratación

Artigo 64. Irrenunciabilidade dos dereitos.

A renuncia efectuada, explícita ou implicitamente, pola persoa consumidora aos dereitos que lle son recoñecidos no presente capítulo será nula e non impedirá a aplicación das normas nel contidas.

Artigo 65. Requisitos especiais

1. Os requisitos que deberán reunir as persoas físicas ou xurídicas que se dedicaren á actividade da venda á distancia, á marxe dos previstos nos artigos precedentes, así como os sinalados no capítulo II, do título I desta lei, serán os seguintes:
   a) Cumprir os requisitos previstos na normativa específica reguladora dos produtos obxecto desta modalidade de venda.
   b) Levar e ter a disposición das autoridades competentes unha relación autorizada dos produtos que se comercializan, das súas ofertas, dos centros de distribución e dos domicilios sociais, así como da recepción de pedidos e solicitudes de información.
   c) Ter os almacéns onde se atopen os produtos nas condicións adecuadas, segundo o establecido na lexislación vixente.

2. Non poden efectuarse envíos de ofertas para o caso de implicar o sistema utilizado calquera gasto para a persoa destinataria, agás que exista a solicitude previa da oferta por parte desta última.

CAPÍTULO IV

Vendas automáticas

Artigo 66. Concepto

1. Enténdese por venda automática a forma de distribución retallista na cal se pon a disposición das persoas consumidoras o produto ou o servizo para que estas o adquiran mediante o accionamento de calquera tipo de mecanismo e tras o pagamento do seu importe.

2. Para os efectos desta lei, non privará a unha venda da súa condición de automática o feito de que o mecanismo de venda se atope instalado nun establecemento comercial.

3. Todas as máquinas ou os mecanismos de venda automática deberán cumprir a normativa técnica que lles resulte de aplicación.

Artigo 67. Condicións.

1. Para os efectos de protección dos consumidores e usuarios, as máquinas ou os mecanismos de venda automática deberán reunir os requisitos que regulamentariamente se determinen e neles deberá figurar con claridade: .
   a) A información referida ao produto e ao comerciante que o ofrece: o tipo de produto que expenden, o seu prezo, a identidade do oferente, así como unha dirección e teléfono onde se atendan as reclamacións.
   b) A información relativa á máquina que expende o produto: o tipo de monedas que admite, as instruccións para a obtención do produto desexado, así como a acreditación do cumprimento da normativa técnica aplicable.
   c) Un sistema de recuperación automática de moedas e/ou billetes para os supostos de erro, inexistencia de mercadorías ou mal funcionamento da máquina ou mecanismo de venda.
2. No caso de produtos alimentarios, unicamente están autorizados para a súa venda automática os que estean envasados, os cales levarán a identificación que estivese prescrita pola normativa vixente en materia de etiquetaxe e comercialización.
3. Para o caso de que as máquinas ou mecanismos de venda estivesen instalados nun local destinado ao desenvolvemento dunha empresa ou actividade privada, as persoas titulares desta responderán solidariamente co da propria máquina fronte á persoa compradora, do cumprimento das obrigas derivadas da venda automática.

CAPÍTULO V

Venda ambulante ou non sedentaria

Artigo 68. Concepto

1. Considérase venda ambulante ou non sedentaria a realizada por comerciantes, fóra dun establecemento comercial permanente de forma habitual, ocasional, periódica ou continuada, nos perímetros ou lugares debidamente autorizados en instalacións comerciais desmontables ou transportables, incluíndo os camións tenda.

2. As vendas efectuadas dentro dos locais ou dos recintos ocupados por un certame feiral non terán a consideración de ambulante.

Artigo 69. Tipoloxía de venda ambulante ou non sedentaria

Para os efectos desta lei, enténdese por :

a) Venda ambulante en mercados periódicos: aquela autorizada nos mercados situados en poboacións, en lugares e espazos determinados, cunha periodicidade habitual establecida. Dentro deste apartado están encadradas, entre outras, as realizadas en feiras populares, mercadiños e rastros.

b) Venda ambulante en mercados fixos: aquela autorizada en lugares anexos aos mercados municipais ou de abastos, con instalacións permanentes nas poboacións.

c) Venda ambulante en postos desmontables instalados na vía pública: aquela autorizada para un número de postos, situacións e períodos determinados.

d) Venda ambulante en mercados ocasionais: aquela autorizada en mercados esporádicos, que teñan lugar con motivo de feiras, festas ou acontecementos populares.

e) Venda ambulante mediante camións ou vehículos-tenda: aquela realizada nos citados medios e autorizada en zonas ou lugares determinados.

Artigo 70. Condicións

1. O exercicio da venda ambulante, coas tipoloxías establecidas no artigo anterior, estará suxeita á obtención de licenza, e corresponde aos concellos a súa autorización, conforme co disposto nesta lei e nas súas disposicións de desenvolvemento. Con tal fin, os concellos aprobarán as correspondentes ordenanzas municipais de venda ambulante, nas que se determinarán, como mínimo:

a) Os lugares e os períodos en que poida desenvolverse a venda ambulante, así como a tipoloxía admitida, tendo en conta as características e necesidades de cada municipio e especialmente os seguintes indicadores:

1º) Densidade de tránsito e circulación.

2º) Acceso a locais comerciais ou industriais, aos seus escaparates ou exposicións.

3º) Acceso aos edificios de uso público.

4º) Condicións para garantir a adecuada sanidade e hixiene.

5º) Interese das persoas consumidoras.

6º) Tradición e raizame no municipio desta modalidade de venda.

b) Requisitos para o exercicio da venda ambulante.

c) Réxime de autorizacions.

d) Previsión do número de postos ou licenzas.

e) Produtos que poderán ser ofrecidos á venda.

f) Taxa que hai que pagar pola concesión da licenza.

g) Réxime interno de funcionamento do mercado, no seu caso.

h) Previsión do réxime sancionador.

i) Relación de dereitos e deberes dos/as comerciantes ambulantes.

2. Serán requisitos inexcusables para a concesión da referida autorización de venda ambulante os seguintes:

a) Estar dado/a de alta no réxime correspondente da Seguridade Social, e, de ser o caso, no imposto de actividades económicas

b) Cumprir cos requisitos das regulamentacións de cada tipo de produtos.

c) Estar en posesión, no seu caso, do certificado acreditativo de ter recibido formación en materia de manipulación de alimentos.

d) Satisfacer as taxas e os tributos fixados na correspondente ordenanza municipal.

e) Dispoñer dos permisos de residencia e traballo que, en cada caso, fosen esixibles, se se tratase de persoas estranxeiras.

f) As persoas xurídicas deberán acreditar os seguintes extremos: C.I.F.; acta de constitución; estatutos; escritura de poder outorgada á persoa que asina a solicitude de autorización en representación da empresa.

Artigo 71. Sección de Comerciantes Ambulantes do Rexistro Galego do Comercio

1. Para os meros efectos estatísticos existirá un sección de comerciantes ambulantes no Rexistro Galego do Comercio regulado no artigo 8 da presente lei.

2. A inscrición na correspondente sección do Rexistro Galego do Comercio será voluntaria para o comerciante e terá carácter previo ao inicio da actividade debéndose achegar a seguinte documentación:

   a) DNI ou pasarporte, se o interesado é persoa física; CIF, acta de constitución, estatutos e escritura de poder outorgada a favor da persoa que asina a solicitude de inscrición en representación da empresa, se é persoa xurídica.

   b) Certificación de alta no réxime correspondente da seguridade social e, de ser o caso, no imposto de actividades económicas

3. A inscrición na sección de vendedores ambulantes do Rexistro Galego de Comercio terá unha vixencia de cinco anos renovables. A non inscrición ou renovación non constituirá impedimento ningún para o exercicio da venta ambulante.

4. A administración autonómica expedirá unha Tarxeta de Vendedor Ambulante, previa inscrición no Rexistro Galego de Comercio, con vixencia de cinco anos. Na tarxeta deberá constar:

   a) Identificación do titular

   b) Identificación da persoa traballadora para a que se expide a tarxeta e fotografía da mesma.

   c) Data de expedición e caducidade

   d) Descrición literal do epigrafe no que figura dado de alta

   e) Número de inscrición no rexistro.

A Tarxeta de Vendedor Ambulante será outorgada á persoa física ou xurídica titular da actividade, sendo expedidas de forma nominativa para cada un dos seus traballadores, sempre que estos últimos acrediten unha cotización como vendedores ambulantes de a lo menos 16 horas na Seguridade Social no réxime que corresponda

Para os efectos de simplificación administrativa, a tarxeta servirá como acreditación dos extremos sinalados no apartado 2 do presente artigo perante os correspondentes concellos. No suposto de que o vendedor ambulante non opte voluntariamente pola inscrición na sección do rexistro, será o concello que autorice o exercicio da venda ambulante o que comunique os datos para a correspondente inscrición.

Artigo 72. Produtos obxecto da venda ambulante.

1. En ningún caso poderán ser obxecto de venda ambulante ou non sedentaria os bens ou produtos cuxa propia normativa o prohiba e aqueloutros que, por razón da súa presentación ou outros motivos, non cumpran a normativa técnico-sanitaria e de seguranza.

2. En todo caso, non se poderán vender alimentos ou produtos alimentarios non envasados por quen careza do certificado acreditativo de ter recibido formación en materia de manipulación deles**.**

3. Os concellos determinarán, dentro dos lugares sinalados, os produtos obxecto de comercialización.

Artigo 73. Lugares destinados á venda ambulante.

Os concellos cuidarán de que os lugares destinados ao exercicio da venda ambulante se atopen en axeitadas condicións de limpeza e salubridade, debendo exercer o debido control hixénico e sanitario, en especial dos produtos perecedoiros e de alimentación, de acordo coa lexislación e coas ordenanzas vixentes.

Artigo 74. Réxime de autorización.

1. **As autorizacións concederanse en condicións non discriminatorias e o procedemento haberá de garantir a transparencia e a imparcialidade e, en concreto, a publicidade adecuada de inicio, desenvolvemento e fin do proceso.**

   Posto que o número de autorizaciones disponibles é limitado debido a escasez de solo público habilitado a tal efecto, a duración das mesmas non poderá ser por tempo

indefinido, debendo permitir, en todo caso, a amortización das inversións e unha remuneración equitativa dos capitais investidos.

As autorizacións se outorgarán por tempo determinado. O seu plazo máximo de duración, incluídas as prórrogas, será de cinco anos prorrogables de forma expresa por outros cinco.

2. As licenzas poderán concederse, tanto a persoas físicas como a persoas xurídicas, sexan sociedades mercantís ou cooperativas e serán transferibles, previa comunicación á administración competente. A transmisión dunha autorización non afectará ao seu periodo de vixencia, que se manterá polo tempo que reste ata a finalizazación do prazo de duración.

Artigo 75. Información ao público

As persoas que exercesen o comercio ambulante deberán ter exposto en forma facilmente visible e lexible para o público os seus datos persoais e o documento en que conste a correspondente autorización municipal, así como un enderezo para a recepción das posibles reclamacións.

Artigo 76. Faculdades de inspección e sanción

Corresponde aos concellos a inspección e sanción en materia de venda ambulante, sen prexuízo das competencias atribuídas a outras administracións.

CAPÍTULO VI

Venda en poxa pública

Artigo 77. Concepto

1. Son vendas en poxa pública aquelas consistentes na oferta pública e irrevogable dun ben para os efectos da adxudicación do produto, mediante o sistema de poxa e dentro do prazo concedido para tal efecto, á persoa oferente que propoña un mellor prezo no curso dunha sesión pública convocada con esta finalidade.

2. A regulación das vendas en poxa pública contida na presente lei aplicarase tanto ás efectuadas por empresas que se dediquen habitualmente a esta actividade, como a aquelas que a realizasen ocasionalmente. Están fóra do ámbito de aplicación da presente lei as poxas xudiciais ou administrativas, as que se leven a cabo en lonxas e lugares similares e as poxas de títulos-valores que se rexerán pola súa normativa específica.

Artigo 78. Condicións do contrato de venda en poxa pública

O contrato de poxa ou de venda en poxa pública deberá cumprir as seguintes condicións:

a) No suposto de que os bens para vender en poxa pública non pertencesen á empresa que desenvolva esta actividade, as relacións coa propiedade de tales bens axustaranse ao estipulado entre as partes, de conformidade coa normativa xeral sobre contratación.

b) En defecto de pacto expreso, entenderase, que todos os gastos da venda en poxa pública, incluídos os de custodia e, no seu caso, taxación, corresponden á empresa de poxas, sen que a propiedade deba entregar por este concepto ningunha remuneración, fóra do prezo ou da gratificación establecido.

   Tamén corresponderá á referida empresa, agás estipulación en contrario, a obriga de custodia e exposición dos bens e, no seu caso, os de inclusión no catálogo.

c) A empresa poxadora deberá comprobar, no seu caso, o cumprimento dos requisitos establecidos na lexislación vixente para a protección do tesouro artístico, histórico e bibliográfico.

d) A encarga de poxa deberá documentarse mediante un escrito en que se identificarán as partes, o obxecto e condicións da venda, así como a retribución da empresa poxadora.

Artigo 79. Requisitos da oferta en poxa pública

A oferta da venda en poxa pública deberá cumprir os seguintes requisitos:

a) Deberá conter unha descrición veraz dos obxectos que saen á referida venda, con identificación de se as súas calidades son certas ou, simplemente, supostas ou avaladas por determinado experto.

b) Cando en salas especializadas en obxectos de arte ou de valor, se oferte a venda en poxa dunha imitación ou dun artigo que, aínda que aparentemente precioso, non o sexa en realidade, deberá facerse constar, expresamente, esta circunstancia, tanto nos anuncios como nas invitacións das poxas.

c) Cando se oferte a venda en poxa dun obxecto ao que se achega o nome ou as iniciais dunha determinada persoa ou precisando que aparece asinado por esta, considerarase que se vende como orixinal dela, excepto que constaren con clareza as oportunas advertencias.

d) O disposto no parágrafo anterior aplicarase tamén ás vendas de obxectos preciosos ou artísticos que se ofertaren ao público en forma distinta á poxa.

Artigo 80. Relación entre as partes intervinientes.

A relación entre a empresa que efectúa a venda en poxa pública e as persoas licitadoras deberá aterse as seguintes condicións:

a) Unicamente poderá esixirse a constitución de fianza ás persoas licitadoras cando expresamente se consignase esta condición nos anuncios da venda en poxa pública.

   En ningún caso, o importe das fianzas poderá ser superior ao cinco por cento do prezo de saída dos bens en cuxa licitación se queira participar.

b) A fianza constituída polas persoas licitadoras a quen non fose adxudicado o remate deberá serlles reintegrada dentro do prazo máximo de tres días que contarán desde a finalización do acto.

c) Para o caso de que o rematante non satisfacese o prezo nas condicións en que se levou a cabo a adxudicación, perderá a fianza constituída que, en defecto de pacto, corresponderá ao titular do ben poxado, unha vez deducido o premio ou comisión atribuíble á empresa poxadora, sen prexuízo do dereito do vendedor a esixir o cumprimento do contrato.

Artigo 81. Documentación

1. Adxudicado un ben, consignarase inmediatamente por escrito e procederase á súa entrega unha vez satisfeito o prezo do remate ou a parte do prezo determinada nos correspondentes anuncios.

2. As vendas en poxa pública deberán, necesariamente, formalizarse mediante un documento público ou privado que, no seu caso, poderá ser concedido pola empresa poxadora como mandataria do propietario do ben vendido na poxa.

Artigo 82. Efectos da venda en poxa pública

1. A adquisición de bens mobles mediante unha venda en poxa pública, conforme co previsto na presente lei determinará a súa irreivindicabilidade na forma establecida no artigo 85 do Código de comercio.

2. A empresa poxadora responderá solidariamente coa persoa titular do ben poxado pola falta de conformidade deste co anuncia da poxa, así como polos vicios ou defectos ocultos da cousa vendida cando incumprir as obrigas de información contidas no artigo 79 da presente lei.

Artigo 83. Comunicación previa.

A actividade de venda en poxa pública deberá ser comunicada previamente ao concello en cuxo ámbito territorial vai ser realizada.

No caso de empresas que se dedicasen con carácter permanente a esta actividade, a autorización concederase por unha soa vez e con carácter temporal ilimitado, sen prexuízo da súa oportuna revogación por incumprimento das condicións requiridas e, en calquera caso, despois do oportuno expediente administrativo.

CAPÍTULO VII

Venda ocasional

Artigo 84. Concepto

Para os efectos desta lei, enténdese por venda ocasional aquela que consista na oferta de bens en establecementos, públicos ou privados, que non teñan carácter comercial permanente e habitual para esta actividade, por un período inferior a un mes e que non constitúa venda ambulante ou calquera outra modalidade de venda expresamente regulada na presente lei.

Artigo 85. Condicións

1. A actividade de venda ocasional deberá ser comunicada previamente ao concello en cuxo ámbito territorial se desenvolva.

2. Na comunicación determinaranse, como mínimo os seguintes extremos:
   a) Identificación da persoa vendedora.
   b) Descrición do produto, das súas características, así como da súa orixe.
   c) Cumprimento dos requisitos fiscais e administrativos.
   d) Título de uso do local.

3. Cando a venda ocasional supuxese a entrega inmediata do produto comercializado deberá indicarse á persoa compradora a existencia dun prazo de, cando menos sete días, durante o cal esta poida efectuar a correspondente devolución ou, no seu caso reclamación.

4. Se a entrega do produto se diferise no tempo será de aplicación á venda ocasional o disposto nos artigos 55 a 65 desta lei.

CAPÍTULO VIII

Prácticas especiais de venda

Artigo 86. Venda multinivel. Concepto

1. A venda multinivel constitúe unha forma especial de comercio en que unha persoa fabricante ou comerciante maiorista vende os seus produtos ou servizos á persoa consumidora final a través dunha rede de comerciantes ou axentes distribuídores independentes, mais condicionados dentro dunha mesma rede comercial, e cuxos beneficios económicos se obteñen mediante unha única marxe sobre o prezo de venda

ao público, que se distribúe mediante a percepción de porcentaxes variables sobre o total da facturación xerada polo conxunto das persoas consumidoras e dos/as comerciantes ou distribuidores/as independentes integrados/as na rede comercial e, proporcionalmente, ao volume de negocio que cada compoñente crease.

2. Entre a persoa fabricante ou o maiorista e a persoa consumidora final só será admisible a existencia dun distribuidor/a.

Artigo 87. Condicións

1. Queda prohibido organizar a comercialización de produtos e servizos nos seguintes supostos:

   a) Cando o beneficio económico da organización e dos vendedores/as non se obtivese exclusivamente da venda ou do servizo distribuído aos consumidores/as finais, senón da incorporación de novos vendedores/as.

   b) Para o caso de que non se garantise adecuadamente que os distribuidores/as conten coa oportuna contratación laboral ou cumpran cos requisitos que veñen exixidos legalmente no desenvolvemento dunha actividade comercial.

   c) Cando existise a obriga de realizar unha compra mínima dos produtos distribuídos por parte das novas persoas vendedoras sen pacto de recompra nas mesmas condicións.

2. En ningún caso a persoa fabricante ou maiorista titular da rede poderá condicionar o acceso a esta mediante a esixencia do aboamento dunha cuota ou canon de entrada que non sexa equivalente aos produtos e material promocional entregados a un prezo similar ao doutros homólogos existentes no mercado e que non poderán superar a cantidade que regulamentariamente se determine.

Artigo 88. Prohibición das vendas piramidais

1. Prohíbese a venda realizada polo procedemento chamado “en cadea ou piramidal” e calquera outro análogo, consistente en ofrecer ás persoas consumidoras produtos ou servizos a un prezo inferior ao seu valor de mercado, de forma gratuíta, ou por calquera medio que implique un incentivo de compra, coa condición de que se

consiga, directa ou indirectamente, para a persoa vendedora ou para un terceiro, a adhesión doutras persoas ou un volume de venda determinado.

2. Prohíbese propoñer a obtención de adhesións ou inscricións coa expectativa de obter un beneficio económico relacionado coa progresión xeométrica do número de persoas reclutadas ou inscritas.

Artigo 89. Prohibición da venda a perda

Prohíbese a venda a perda, de acordo co establecido no artigo 12, capítulo III do título I da presente lei.

TÍTULO VI.- DA ACTIVIDADE COMERCIAL EN RÉXIME DE FRANQUÍA

CAPÍTULO ÚNICO

Da actividade comercial en réxime de franquía

Artigo 90. Concepto e condicións

1. A actividade comercial en réxime de franquía é aquela que se leva a cabo en virtude dun acordo ou contrato polo que unha empresa, denominada franqueadora, cede a outra, denominada franquiciada, o dereito á explotación dun sistema propio de comercialización de produtos ou servizos.

2. As persoas físicas ou xurídicas que realicen a actividade comercial en réxime de franquía en territorio galego deberán comunicalo á sección desta actividade do Rexistro Galego de Comercio no prazo de tres meses desde o inicio dela, sempre que teñan o seu domicilio social ou unha delegación ou representación en Galicia.

3. Os datos e documentos precisos para a inscrición determinaranse regulamentariamente.

TÍTULO VII.- DAS ACTIVIDADES FEIRAIS

CAPÍTULO ÚNICO

Artigo 91. Das actividades Feirais

Polo que respecta á regulación das actividades feirais, estas réxeranse pola lei específica da Comunidade Autónoma de Galicia neta materia e polo disposto no seguinte precepto.

Artigo 92. Feiras de oportunidades realizadas por comerciantes

1. Enténdese por feiras de oportunidades aquelas de carácter multisectorial promovidas por comerciantes ou polas súas estructuras asociativas e celebradas fora dos seus respectivos establecementos comerciais permanentes ou fixos en lugares do núcleo urbán habilitados para o efecto polo respectivo concello.

2. A celebración das feiras de oportunidades requirirá comunicación previa á Dirección Xeral competente en materia de comercio, logo da correspondente solicitude realizada cunha antelación mínima dun mes á data da celebración da feira e na que se indicarán de forma pormenorizada o número de postos a instalar, os produtos obxecto de venda así como a duración e ubicación, debendo aportar a correspondente comunicación previa ou declaración responsable ao correspondente concello e o informe favorable da Mesa Local de Comercio

1. As feiras de oportunidades terán por obxecto a realización de vendas en condicións máis ventaxosas das habituais, resultándolles de aplicación o disposto no capítulo I do Titulo IV da presente lei.

2. As 2/3 partes dos comerciantes participantes na feira de oportunidades deberán exercer a súa actividade no respectivo concello ou comarca, se o ámbito territorial da feira é comarcal, e ningún deles poderá ocupar máis dunha décima parte da dimensión espacial da feira.

3. As feiras de oportunidades terán unha duración máxima de tres días podendo celebrarse únicamente unha vez ao ano, preferentemente en periodo de rebaixas. Excepcionalmente, e previo informe favorable do Observatorio do Comercio e da Mesa Local de Comercio, poderá autorizarse pola Dirección Xeral competente en materia de comercio a celebración dunha segunda feira de oportunidades no periodo dun ano.

TÍTULO VIII.- INSPECCIÓN E RÉXIME SANCIONADOR

CAPÍTULO I

Inspección

Artigo 93. Competencias inspectoras

A Administración Galega, a través da dirección competente en materia de comercio, e os concellos, no exercicio das súas funcións de vixilancia, poderán inspeccionar produtos, actividades, instalacións e establecementos comerciais, así como solicitar ás súas persoas titulares canta información resulte precisa en relación con estas, co fin de garantir o cumprimento da presente lei e as súas disposicións de desenvolvemento.

O exposto no parágrafo anterior, enténdese sen prexuízo das competencias inspectoras noutros ámbitos sectoriais nos que, por razón da materia, outros departamentos da Xunta de Galicia resulten competentes.

Artigo 94. Funcións da inspección de comercio.

Correspóndenlle á inspección de comercio as seguintes funcións:

a) Vixiar, verificar e constatar o cumprimento das disposicións legais e regulamentarias en materia de comercio.

b) Investigar e comprobar os feitos dos que teña coñecemento a administración por presuntas infraccións ou irregularidades en materia de comercio.

c) Asesorar e informar sobre calquera materia comercial e comprobar a execución de investimentos que fosen obxecto de subvencións públicas.

d) Informar ás empresas, durante a realización das súas actuacións sobre as esixencias, cumprimento e aplicación da normativa vixente en materia de comercio.

e) Elaborar os informes que requira a súa actividade, así como os solicitados polos órganos competentes en materia de comercio.

f) Estudar, preparar e executar as campañas de inspección, así como calquera outra actuación preparatoria para a correcta execución das súas funcións.

g) Calquera outra función inspectora que, legal ou regulamentariamente, se lle atribúa.

Artigo 95. Facultades da inspección de comercio.

Para o cumprimento das súas funcións, o persoal que realice as actividades de inspección terá as seguintes facultadades:

a) Acceder en calquera momento aos establecementos comerciais ou ás empresas suxeitas a inspección.

b) Requirir a comparecencia da persoa titular ou dos/as responsables do establecemento comercial, empresa ou actividade, ou de quen lles represente, durante o tempo que resultase preciso para o desenvolvemento das súas actuacións.

c) Requirir información á persoa titular ou aos/ás reponsables do establecemento comercial, empresa ou actividade sobre calquera asunto relativo ao cumprimento da normativa comercial aplicable.

d) Solicitar información do persoal ao servizo do establecemento, empresa ou actividade comercial, no suposto de que a persoa titular ou as/os responsables non estean presentes.

e) Recabar, cando o considere preciso, a colaboración do persoal e servizos dependentes doutras administracións públicas, así como das forzas e corpos de seguridade do Estado

Artigo 96. Obrigas das persoas inspeccionadas.

1. As persoas físicas ou xurídicas inspeccionadas estarán obrigadas, xa sexa a través das persoas titulares dos establecementos inspeccionados ou, no seu defecto, a través das súas persoas empregadas, a requirimento dos órganos competentes en materia de comercio ou das/os inspectoras/es :

   a) A facilitarlle á inspección de comercio o acceso ás dependencias e instalacións e máis o exame dos documentos, libros e rexistros directamente relacionados coa vixilancia e comprobación do cumprimento das obrigas legais en materia de comercio.

   b) A subministrar toda clase de información sobre instalacións, produtos ou servizos, permitindo a directa comprobación das persoas inspectoras.

   c) A exhibir a documentación que sirva de xustificación das transaccións efectuadas, dos prezos e marxes aplicados e dos conceptos nos que estes se descompoñen.

   d) A facilitar a obtención de copia ou reprodución da antedita documentación.

   e) En xeral, a consentir a realización das visitas de inspección e dar toda clase de facilidade para isto.

2. Calquera declaración ou documentación que se achegue por requirimento da administración, ou espontaneamente, deberá ser asinada por persoa con poder bastante para representar á empresa.

Artigo 97. ***Actividade Inspectora en materia de Comercio.***

1. *A actividade inspectora en materia de comercio realizarase polas funcionarias e funcionarios do Corpo de Xestión da Xunta de Galicia (Subgrupo A 2) adscritos aos correspondentes postos de inspección de comercio..*

2. *Correspóndelle ao funcionariado da inspección de comercio a dirección e execución das accións dirixidas ao cumprimento das funcións establecidas no artigo 97 desta lei.*

Artigo 98. ***Persoal da inspección de comercio.***

1. *No exercicio das funcións inspectoras, o funcionariado da inspección de comercio terá carácter de autoridade e, sen prexuízo da dependencia orgánica e funcional da autoridade administrativa correpondente, actuarán con total independencia e con estricta suxeición ao principio de imparcialidade.*

2. *O funcionariado da inspección de comercio estará obrigado a identificarse como tal no exercicio das súas funcións e, cando lle foser solicitado, a exhibir as credenciais da súa condición.*

   O disposto no parágrafo anterior non será de aplicación naqueles casos nos que a finalidade da inspección poida frustrarse por tal motivo, sempre que o labor inspector se realice en lugares de acceso público.

3. *A actuación inspectora terá, en todo caso, carácter confidencial e o persoal inspector estará obrigado, de forma estricta, a cumprir o deber de segredo profesional.*

Artigo 99. ***Actuación das persoas inspectoras.***

1. *A inspección de comercio levará a cabo a súa actuación mediante :*

   a) *Visitas aos establecementos comerciais obxecto da inspección.*

   b) *Requirimento para que as persoas responsables das actividades comerciais se persoen na administración e acheguen cantos datos sexan precisos para realizar a función inspectora, nos termos previstos nos artigos 39 e 40 da Lei 30/1992, de 26 de novembro, de réxime xurídico das adminstracións públicas e do procedemento administrativo común.*

   c) *Os medios de investigación que considere oportuno.*

2. *De cada visita de inspección levantarase acta que reflectirá as actuacións de investigación e comprobación realizadas e os seus resultados.*

3. *O procedemento de inspección e máis o contido das actas de inspección determinarase regulamentariamente.*

CAPÍTULO II

Infraccións

Artigo 100. Concepto e clases

1. Sen prexuízo das responsabilidades que doutra orde puideren derivarse, constitúen infraccións administrativas en materia de ordenación da actividade comercial, así como das institucións e actividades feirais, as accións ou omisións tipificadas na presente lei, as cales serán obxecto de sancións administrativas, tras a instrución do correspondente procedemento sancionador, iniciado de oficio ou por reclamación ou denuncia.

2. As infraccións clasifícanse en leves, graves e moi graves.

Artigo 101. Responsabilidade

Son responsables polas infraccións tipificadas na presente lei, as persoas físicas ou xurídicas titulares das empresas, establecementos e actividades comerciais de que se tratase.

Artigo 102. Infraccións leves

Terán a consideración de infraccións leves:

a) As simples inobservancias das disposicións establecidas na presente lei que non teñan repercusións económicas nin prexuízo para as persoas consumidoras.

b) Non exhibir a necesaria autorización, homologación ou comunicación na forma legal ou regulamentariamente establecida.

c) En xeral, o incumprimento das obrigas establecidas nesta lei ou nas normas dictadas para o seu desenvolvemento, que non sexan obxecto de sanción específica.

Artigo 103. Infraccións graves.

Terán a consideración de infraccións graves:

a) En relación ao exercicio da actividade comercial :

1º) Exercer unha actividade comercial sen previa autorización no caso de que esta fora preceptiva, ou sen realizar a comunicación en prazo ao Rexistro Galego de Comercio, ou non realizar as comunicacións ou notificacións á administración comercial exixidas pola normativa vixente.

2º) O exercicio simultáneo nun mesmo establecemento de actividades comerciais maiorista e retallista, sen mantelas debidamente diferenciadas ou sen respectar as normas específicas aplicables a cada unha destas modalidades de distribución.

3º) Realizar vendas con perda, con excepción das autorizadas por esta lei, e incumprir as normas sobre facturas que recolle o artigo 12.

4º) O exercicio da actividade de venda fóra dun establecemento comercial con incumprimento do disposto no artigo 20 desta lei.

b) En canto ás actividades comerciais de promoción de vendas :

1º) A utilización das denominacións recollidas no artigo 34.2 , ou doutras semellantes, para anunciar vendas que non respondan ao correspondente concepto legal ou xeneren confusión con outra distinta, así como a inobservancia das características legais definidoras de cada unha delas.

2º) A venda de artigos defectuosos, agás na venda en saldos.

3º) A venda de artigos ou produtos baixo a denominación de saldos cando aqueles non se axustasen ao establecido nesta lei e cando os artigos en saldo non se encontrasen debidamente separados do resto dos produtos non saldados.

4º) O incumprimento do preceptuado no artigo 38.1, en canto á prohibición de simultanear a venda en rebaixas con outras vendas promocionais.

5º) A venda en rebaixas, en liquidación ou con desconto de artigos adquiridos expresamente con tal finalidade.

6º) O incumprimento do disposto nesta lei para a venda en rebaixas.

7º) O falseamento, nas vendas promocionais, da publicidade da súa oferta.

8º) O incumprimento do réxime establecido sobre entrega e canxe dos obsequios promocionais.

9º) Modificar durante o período de duración da oferta de vendas con obsequio o prezo ou a calidade do produto.

10º) A venda baixo o anuncio de venda en liquidación ou liquidación que non responda ao establecido nesta lei e a venda efectuada sen a comunicación previa esixida.

c) No que atinxe ás modalidades e prácticas especiais de venda :

1º) A realización de vendas a distancia incumprindo as condicións e limitacións que para as devanditas vendas establece a presente lei.

2º) O anuncio de vendas como directas de fabricante ou maiorista con incumprimento do preceptuado por esta lei.

3º) O incumprimento do réxime establecido legalmente para as vendas domiciliarias.

4º) O incumprimento do disposto no artigo 67 respecto á recuperación do importe na venda realizada a través de mecanismos ou máquinas de venda.

5º) O incumprimento da prohibición de venda realizada polo procedemento chamado "en cadea ou piramidal", de acordo co establecido no artigo 88 desta lei.

6º) Incumprimento dos requisitos legais para a venda en poxa pública.

d) No tocante á venda ambulante ou non sedentaria:

1º) A venda practicada fóra dos perímetros e/ou lugares autorizados ou con transgresión dos días e horarios establecidos.

2º) A venda practicada por calquera persoa non autorizada ou por comerciantes que incumpran os requisitos establecidos nesta lei, nos regulamentos ou nas ordenanzas reguladoras.

3º) A venda practicada en lugares que non reúnan as condicións establecidas nesta lei, nos regulamentos ou nas ordenanzas reguladoras.

e) A negativa ou resistencia a subministrar datos ou a facilitar a información requirida polas autoridades ou o seu funcionariado e axentes da administración

comercial no exercicio das súas funcións de comprobación e o subministro de información inexacta ou incompleta.

f) O incumprimento das disposicións administrativas relativas á prohibición de comercializar ou distribuír determinados produtos.

g) Exixir prezos superiores a aqueles que fosen obxecto de fixación administrativa.

h) O incumprimento do prazo máximo de trinta días para o adiamento do pagamento de produtos de alimentación frescos e perecedoiros, así como o de sesenta días para os aprazamentos de pagamento relativos aos demais produtos de alimentación e gran consumo, agás, neste último caso, pacto expreso no que se prevexan compensacións económicas equivalentes ao maior aprazamento e das que o proveedor sexa beneficiario, sen que en ningún caso poida exceder do prazo de noventa días.

   Para estes efectos, entenderase por produtos de alimentación frescos e perecedoiros aqueles que polas súas características naturais conservan as súas cualidades aptas para a comercialización e consumo durante un prazo inferior a trinta días ou que precisan condicións de temperatura regulada de comercialización e transporte. Son produtos de gran consumo aqueles funxibles de compra habitual e repetitiva polas persoas consumidoras e que presenten alta rotación.

i) A falta de entrega polos comerciantes aos seus proveedores dun documento que leve aparellada execución cambiaria, con mención expresa da data de pagamento indicada na factura con relación aos produtos que non sexan frescos ou perecedoiros, nin de alimentación e gran consumo e para aqueles casos en que os comerciantes teñan acordado cos seus proveedores adiamentos de pagamento que excedan dos sesenta días desde a data de entrega e recepción das mercadorías. Así mesmo, e para os anteditos produtos en que os comerciantes teñan acordado cos seus proveedores adiamentos de pagamento superiores aos noventa días, o documento será endosable á orde.

   En todo caso, o documento deberase emitir ou aceptar polos comerciantes dentro do prazo de trinta días, contados desde a data derecepción da mercadoría, sempre que a factura fora enviada. Para a concesión de aprazamentos de pagamento

superiores a cento vinte días, o vendedor poderá exixir que queden garantidos mediante aval bancario ou seguro de crédito ou caución.

j) O incumprimento por parte de quen outorgue contrato de franquía da obriga de comunicación do inicio da actividade ao rexistro previsto no artigo 90.2 desta lei no prazo ao que se refire ese precepto, así como a falta de actualización dos datos que con carácter anual deban realizar.

k) Non deixar constancia documental da data de entrega de mercadorías polos proveedores ou falsear este dato.

l) Cursar información errónea ou claramente insuficiente cando esta se solicitara de conformidade coa normativa de aplicación e teña carácter esencial, se xeneren graves danos ou exista intencionalidade.

m) A reincidencia na comisión de infraccións leves.

Artigo 104. Infraccións moi graves.

Terán a consideración de infraccións moi graves:

a) O exercicio de actividades comerciais en establecementos comerciais individuais ou colectivos que non obtivesen a autorización autonómica á que se refire o artigo 27 cando ésta fose preceptiva

b) A negativa ou resistencia a subministrar datos ou facilitar a información requirida polas autoridades e os seus axentes no exercicio das súas funcións de inspección, cando se efectuar a través de violencia física ou verbal ou calquera outra forma de presión.

c) As infraccións cualificadas como graves, sempre que supoxesen unha facturación, afectada pola infracción, superior a un millon de euros (1 000 000 €).

d) A reincidencia na comisión de infraccións graves.

Artigo 105. Reincidencia

1. Entenderase por reincidencia a comisión, no período dun ano, de máis dunha infracción da mesma natureza, cando así fose declarado por resolución firme.

2. A pesar do sinalado no número anterior, para cualificar unha infracción como moi grave só se atenderá á reincidencia en infraccións graves e a reincidencia en infraccións leves só determinará que unha infracción deste tipo sexa calificada como grave cando se incorrese en máis de dúas infraccións de carácter leve, cando así fose declarado por resolución firme. .

Artigo 106. Prescrición das infraccións.

As infraccións reguladas na presente lei prescribirán aos tres anos, as cualificadas de moi graves, aos dous anos as cualificadas de graves e aos seis meses as cualificadas de leves.

Estes prazos contaranse a partir da realización do acto sancionable ou do remate do período de comisión se se tratar de infraccións continuadas.

Interromperá a prescrición a iniciación, con coñecemento da persoa interesada, do procedemento sancionador. O prazo de prescrición volverá a correr no caso de que o expediente sancionador estea paralizado durante máis dun mes por causa non imputable á persoa presuntamente infractora.

CAPÍTULO III

Sancións

Artigo 107. Tipoloxía das sancións

1. As infraccións sinaladas na presente lei darán lugar ás seguintes sancións:
   a) Apercibimento á persoa infractora.
   b) Multa.
   c) Incautación e perda da mercadoría.
   d) Peche do establecemento ou suspensión da actividade comercial de que se tratase por prazo non superior a un ano.
2. Non terán carácter de sanción a clausura ou peche de establecementos que non conten coas autorizacións preceptivas ou a suspensión do seu funcionamento durante o tempo preciso para a súa regularización. Tales medidas acordaranse polo Consello da Xunta de Galicia a proposta da consellería competente en materia de comercio.

Tampouco terán carácter sancionador as multas coercitivas que eventualmente puideran imporse, de conformidade co previsto na presente lei.

Artigo 108. Contía das multas.

1. As infraccións da presente lei serán sancionadas con multa cuxa contía establecerase coa seguinte graduación :
   a) As infraccións leves sancionaranse con apercibimento ou multa de ata 1500 euros.
   b) As infraccións graves, con multa de 1.501 ata 30 000 euros.
   c) As infraccións moi graves, con multa de 30 001 ata 600 000 euros.
2. A Xunta de Galicia, mediante un decreto, poderá actualizar o importe das sancións previstas no número anterior en función das variacións que experimentase o índice de prezos ao consumo.

Artigo 109. Sancións accesorias

1. A autoridade a quen corresponda a resolución do expediente poderá acordar, como sanción accesoria, o comiso da mercadoría adulterada, falsificada, fraudulenta, non identificada ou que poida supor un risco para as persoas consumidoras, que deberá destruírse, no caso da súa utilización ou consumo constituíren un perigo para a saúde pública. Será, en todo caso, o órgano sancionador o que deba determinar o destino final que debe darse ás mercadorías decomisadas en cada circunstancia. Os gastos que se derivaren das operacións de intervención, depósito, comiso, transporte e destrución da mercadoría serán por conta do infractor.
2. O Consello da Xunta de Galicia poderá acordar, no suposto de infraccións moi graves que supuxeren un grave risco para a saúde, grave prexuízo económico ou tiveren unha grande transcendencia social, o peche temporal da empresa ou establecemento infractor por un prazo non superior a un ano.
3. A autoridade a quen corresponda a resolución do expediente ordenará o peche do establecemento e o cesamento da actividade de grandes establecementos que realizasen actividade comercial sen a pertinente autorización comercial ou contra os

termos expresados nesta, con independencia da multa que lles poida corresponder por tales feitos.

Artigo 110. Graduación das sancións

1. As sancións graduaranse, tendo en conta os seguintes factores :
   a) A transcendencia social da infracción.
   b) A natureza dos prexuízos causados.
   c) O volume da facturación á que afecta.
   d) O grao de voluntariedade ou intencionalidade da persoa infractora.
   e) A contía do beneficio obtido.
   f) A capacidade ou solvencia económica da empresa.
   g) O prazo de tempo durante o que se viñese cometendo a infracción.
   h) A reincidencia.
2. Cando o beneficio que resulte dunha infracción fose superior á sanción que lle corresponda, esta poderá incrementarse na contía equivalente ao beneficio obtido.
3. Regulamentariamente poderán introducirse especificacións ou graduacións ao cadro de infraccións ou sancións establecidas nesta lei que, sen constituíren novas infraccións e sancións, nin alterar a natureza ou límites das que considera a lei, contribúan á máis correcta identificación dos tipos de infracción ou a unha máis precisa determinación das sancións correspondentes.

Artigo 111. Órganos competentes para a imposición das sancións

1. A competencia para iniciar os procedementos sancionadores derivados das infraccións tipificadas nesta lei corresponderá a quen detente a titularidade das respectivas xefaturas territoriais da consellería competente en materia de comercio.
2. Porén, a devandita competencia corresponderalle á dirección xeral competente en materia de comercio, no caso de infraccións administrativas que afecten ao ámbito territorial de dúas ou máis provincias da Comunidade Autónoma Galega.
3. A competencia para a resolución dos expedientes sancionadores corresponderá:

a) Nos supostos de infraccións moi graves, ao Consello da Xunta de Galicia.

b) Nos supostos de infraccións graves, a quen desempeñe a titularidade da Consellería competente en materia de comercio.

c) Nos supostos de infraccións leves, á persoa titular da xefetura territorial correspondente da consellería competente en materia de comercio, cando afectasen unicamente ao seu respectivo ámbito territorial e á persoa titular da dirección xeral competente en materia de comercio nos casos de infraccións que afectasen ao ámbito territorial de dúas ou máis provincias do territorio galego.

4. As infraccións tipificadas no artigo 103.a).1º), no que atinxe á licenza municipal de apertura e no apartado d) do mesmo precepto, relativo á venda ambulante ou non sedentaria, sancionaranse polas persoas titulares dasl alcaldías, de conformidade co previsto nesta lei

Artigo 112. Procedemento sancionador

1. O procedemento sancionador en materia de comercio interior substanciarase, no non previsto na presente lei, conforme ao disposto na normativa reguladora para o exercicio da potestade sancionadora pola administración da Xunta de Galicia, debendo respectarse os principios contidos na lexislación xeral correspondente ao réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

2. O procedemento sancionador en materia de comercio iniciarase como consecuencia de calquera das actuacións seguintes:

   a) Pola propia iniciativa do órgano competente en materia de comercio cando, por calquera medio, tivese coñecemento dunha presunta infracción.

   b) Por orde do órgano superior xerárquico.

   c) Por pedimento razoado da autoridade ou órgano administrativo que tivese coñecemento dunha presunta infracción.

   d) Por denuncia de calquera persoa en cumprimento ou non dunha obriga legal.

3. Con carácter previo á incoación do procedemento, a autoridade competente poderá realizar actuacións co obxecto de determinar a concorrencia das circunstancias que xustifiquen, no seu caso, a iniciación do procedemento sancionador.

4. O prazo para resolver os procedementos sancionadores en materia de comercio é dun ano contado desde a data da súa incoación. Transcorrido este prazo sen que recaese resolución, producirase a caducidade do procedemento sancionador. No caso de que a infracción non prescribise, deberá iniciarse un novo procedemento sancionador.

Artigo 113. Medidas cautelares

1. O órgano competente para a incoación do procedemento sancionador poderá acordar en calquera momento do procedemento, mediante resolución motivada e con audiencia previa da persoa interesada, a adopción das medidas preventivas adecuadas para asegurar a eficacia da resolución que, no seu caso, puidese recaer, así como cando concorresen circunstancias graves que afecten á seguridade das persoas ou dos bens, ou que supoñan un prexuízo grave ou de difícil reparación.
2. Estas medidas cautelares, que non terán o carácter de sanción, poderán consistir na clausura ou no peche de establecementos ou instalacións comerciais ou a suspensión de actividades comerciais, así como a inmobilización de mercadorías. Tales medidas serán sempre proporcionadas aos obxectivos que se pretenda garantir coa súa adopción.
3. Poderá acordarse, de forma motivada e tras a audiencia da persoa interesada, a paralización das obras cando non se concedese a autorización autonómica regulada no capítulo III do título II desta lei nos supostos nos que esta resultase precisa.
4. Estas medidas poderán manterse durante o tempo preciso ata a rectificación dos defectos detectados e como máximo ata a resolución do procedemento.
5. Con anterioridade ao inicio do procedemento sancionador, o órgano competente, de oficio ou a instancia de parte, nos casos de urxencia e para a protección provisional dos intereses implicados, poderá adoptar as medidas que procedesen por razóns de seguranza. Tales medidas haberán de ser confirmadas, modificadas ou levantadas no acordo de iniciación do procedemento, que deberá efectuarse dentro dos 15 días seguintes á súa adopción.

En todo caso, as medidas adoptadas quedarán sen efecto no caso de non iniciarse o procedemento no antedito prazo ou se o acordo de iniciación non se pronunciase expresamente sobre tales medidas.

Artigo 114. Multas coercitivas

1. O órgano competente para sancionar poderá acordar a imposición de multas coercitivas, conforme o disposto no artigo 99 da Lei de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, unha vez transcorridos os prazos sinalados no requirimento correspondente. A contía de cada unha destas multas consistirá nun incremento da sanción establecida conforme aos seguintes criterios:
   a) Nas infraccións leves e graves, ata un 10% da sanción establecida por cada día que pase sen atender a comunicación de cesar na actividade infractora.
   b) Nas infraccións moi graves, ata un 20% da sanción establecida por cada día que pase sen atender a comunicación de cesar na actividade infractora.
2. O anteriormente disposto será de aplicación á clausura ou peche de establecemento prevista no apartado 2 do artigo 107 da presente lei.

Artigo 115. Publicidade e execución das sancións.

1. Sempre que concorra algunha das circunstancias de risco para a saúde ou seguranza das persoas consumidoras ou reincidencia en infraccións de natureza análoga, a autoridade que resolva o procedemento sancionador poderá acordar a publicación, con cargo ao infractor e unha vez acadada a firmeza da resolución en vía administrativa, das sancións impostas como consecuencia do establecido nesta lei, así como os nomes, os apelidos, a denominación ou a razón social das persoas responsables e a índole ou natureza das infraccións, no Diario Oficial de Galicia e a súa difusión a través dos medios de comunicación social que se consideraren oportunos.
2. As resolucións sancionadoras que poñan fin á vía administrativa serán inmediatamente executivas.
3. Todas as administracións públicas competentes na materia prestarán a debida colaboración para facer efectiva a exacta execución das sancións.

DISPOSICIÓN TRANSITORIA

Ún

1.As solicitudes de autorización comercial autonómica que estean en tramitación á entrada en vigor desta lei continuarán a súa tramitación conforme o procedemento establecido na normativa vixente ao tempo da solicitude.

2.As licenzas de obras e de actividade que á entrada en vigor desta lei estean en tramitación nos Concellos e correspondan a establecementos comerciais que conforme ao artigo 27 da presente lei precisen a obtención de autorización comercial autonómica, quedarán en suspenso en tanto no se obteña a devandita autorización.

Dous

Aqueles concellos que, con anterioridade á entrada em vigor da presente lei, iniciaran um procedemento para o outorgamento de autorizacións para o exercicio da venda ambulante ou non sedentaria haberán de resolvelo aplicando as disposicións vixentes no momento de presentar a solicitude.

DISPOSICIÓN DERROGATORIA

Única.

Á entrada en vigor da presente lei quedan derrogadas cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ao previsto nela. En particular:

a) A Lei 10/1988, do 20 de xullo, de ordenación do comercio interior de Galicia, modificada pola Lei 9/2003, do 23 de decembro, de medidas tributarias e administrativas e pola Lei 7/2009, de 22 de decembro.

b) O Decreto 194/2001, do 26 de xullo, de ordenación da venda ambulante, modificado polo Decreto 171/2002, do 25 de abril.

c) O artigo 1.2 da Lei 1//1996, do 5 de marzo, de regulación das actividades feirais de Galicia.

DISPOSICIÓNS FINAIS

Primeira.

Autorízase ao Goberno Galego para dictar as normas precisas de desenvolvemento e aplicación desta lei.

Segunda.

A contía das multas establecidas na presente lei, poderá ser actualizada polo Consello da Xunta de Galicia, tendo en conta a variación dos índices de prezos ao consumo.

Terceira.

Modifícase o artigo 40 da Lei 5/2004, do 8 de xullo, de cámaras oficiais de comercio, industria e navegación de Galicia, que pasará a ter a seguinte redacción:

Artigo 40. Recurso Cameral Permanente: obriga de pagamento, devengo, recadación e afectación.

1. No referente a obriga de pagamento e devengo, así como para a recadación e en xeral os demais extremos relativos ao recurso cameral permanente, haberá que aterse ao disposto na Lei 3/1993, do 22 de marzo.

2. Unha terceira parte da exacción que recae sobre as cotas do Imposto de Sociedades estará afectada ao cumprimento das funcións que a presente Lei atribúe á Cámara en materia de formación, innovación, competitividade e desenvolvemento empresarial.

Cuarta

Modifícase o capítulo II da Lei 1//1996, do 5 de marzo, de regulación das actividades feirais de Galicia, que pasará a ter a seguinte redacción:

CAPÍTULO II

Concepto e clasificació

Artículo 3 Concepto e clasificación

1. Considéranse actividades feirais, para os efectos da presente lei, as manifestacións comerciais que teñen por obxecto a exposición, a difusión e a promoción comercial de bens e/ou servizos, fomentar contactos e intercambios comerciais e achegar a oferta dos distintos sectores da actividade económica á demanda, sempre que teñan unha duración limitada no tempo e reúnan a unha pluralidade de expositores.

En virtude das características da oferta exhibida, poderase practicar a venda directa con retirada de mercadoría, tras a autorización expresa da dirección xeral competente en materia de comercio.

2. As actividades feirais clasifícanse en:

   a) Por razón da súa perioricidade: en feiras de carácter periodico e exposicións de carácter non periodico

   b) Por razón da oferta exhibida, em multisectoriais, aquelas feiras ou exposicións nas que se exhiba unha oferta representativa de distintos sectores da actividade económica e monográficas ou salóns, respecto das cales a oferta se refira a un único sector.

3. Tanto nas feiras como nas exposicións poden admitirse pedidos e perfeciconarse contratos de compravenda.

Quinta

A constitución e posterior posta en funcionamento do Observatorio de Comercio, do Consello Galego de Comercio e da Comisión Consultiva en materia de comercio non xerará, en ningún caso, aumento das dotacións orzamentarias da consellería competente en materia de comercio.

Sexta

A presente lei entrará en vigor aos vinte días da súa publicación no Diario Oficial de Galicia.